BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN !

savaş yolu

23

HAFTALIK GAZETE

12 EKİM 1979 CUMA

YIL:1

10 TL.

Bu sayıda

Onger' in çağrısı ve sergilenen tavırlar.
(Sayfa 5)

Sendikal Eylem Birliği ve işçilerin katılımı
(Sayfa 6)

Egemen güçlerin APO'culuk provokasyonu
(Sayfa 7)

Orta katmanlar ekonomik demokratik savaşıma katılıyor
(Sayfa 8)

İşçi sınıfının bağımsız politikası ve seçimler
(Sayfa 12)

İşçi sınıfı partisi önder

Adayımız Beria Onger

Haftanın ardından

12 EYLÜL

Hükümet buğday alım fiyatlarını 80 kuruş artırdı. Bu karar 14 Ekimde seçim yapılacak Edirne ve Konya illeri buğday üreticilerini yakından ilgilendiriyor.

Adana'da, Çukurova Üniversitesi Retör vekili Prof. Dr. Ünsal'ın ve TİP'li avukat Ceyhun Can'ın katilinin MHP'li Aydın Telli olduğu saptandı. Telli yakalanamadı.

MESS başkanı Özal, işçi ücretlerindeki artışın «makul ölçülerde» olmasını istedi.

MAKUL ÖLÇÜ

Büyük toplu sözleşmeler dönemi başlarken, MESS Başkanı Özal, işçi ücretlerindeki artışın «makul ölçülerde» olmasını istemiş. Kime göre, neye göre makul? Sermayeye göre ücret artışlarında «makul ölçü» hiç'tir. Hadi hiç'in toplumsal patlamalara yol açacağı düşünülüyorsa, o zaman «en azı»dır.

Türkiye'nin içinde yaşadığı büyük ekonomik bunalım, son iki yılda fiyat artışlarını yüzde 300, hatta yer yer daha fazla tırmanışlar içine sokmuşken, iki yılda bir yapılan toplu sözleşmelerde yüzde 100 bir zam isteğini bile çok fazla bulan feryatlarla karşılayan işveren kesiminin «makul Ölçü» istemi, «Bunalımın yükünü siz çekin, biz de kârlarımızı bu yıl olduğu gibi iki katına üç katına çıkarabilelim» demekten ibarettir.

İşçi sınıfı, onun sınıf sendikaları bu oyuna gelmeyeceklerini çoktan açıklamışlardır.

13 EYLÜL

Faşist katil Cengiz Ayhan, Mersin'de yakalandı. «Komando Cengiz» diye bilinen Ayhan'ın **Türk İntikam Tugayı** ele başılarından olduğu açıklandı. Cengiz Ayhan, en az dört devrimcinin katili olarak aranıyordu.

14 EYLÜL

Demirel, seçim gezisine çıktığı Konya'da **«Biz hükümet olacağız demedik. Bu Hükümet düşecek dedik»** biçiminde konuştu. Bu konuşma bir olağanüstü rejim beklendiği yolundaki **«ara rejim»** tartışmalarına yol actı.

Erdemir'de, toplu sözleşme yetkisi, mahkeme kararı ile Maden-İş'e verildi.

15 EYLÜL

Fındık taban fiyatı 45 liraya çıkarıldı.

Taban fiyat mı? Seçim fiyat mı?

Hükümet, özellikle seçim olan illerdeki üreticiyi ilgilendiren ürünlerin taban fiyatlarını, başta buğday, fındık, çekirdeksiz kuru üzüm, çeltik, ayçiçeği taban fiyatlarını, bugüne kadar görülmemiş oranlarda artırdı. Bu artışlar, tam seçim dönemine rastlatıldı.

Kesinlikle bir seçim yatırımı olduğu söz götürmeyecek böyle bir uygulamanın, Hükümetin tek güvencesi IMF'in taban fiyatların artırılmayacağı yolundaki kabul edilmiş istemine rağmen yapılabileceğini düşünmemek gerek. İşin doğrusu Ecevit'in bu konuda IMF'den gerekli icazeti aldığıdır. Bu icazet, büyük olasılıkla, seçimlerden hemen sonra yüksek oranlı bir devalüasyon yapma, paranın değerini yeniden düşürme vaadiyle birlikte alınabilmiştir. Yani tarım ürünlerine verilen, üreticinin hoşuna giden seçim fiyatlarına rağmen, küçük üretici bir süre sonra, devalüasyonla, aldığı tüm zammın elinden uçuverdiğini görecektir. Görecektir ama, nasıl olsa, yeni bir seçime kadar daha çook zaman var...

16 EYLÜL

TİT elebaşısı faşist Cengiz Ayhan'ın Mersin'de Emniyet 2. şube müdürünün evinde gizlendiği bizzat İçel valisince açıklandı.

17 EYLÜL

Gaziantep'te Belediye Başkan vekili ve CHP il yöneticilerinden Dr. Rauf Yılmazer faşistler tarafından öldürüldü. Katiller yakalanamadı.

Lockheed rüşvet olayı ile ilgili olarak ABD'den yeni belgeler geldi. Belgelerde rüşvet alanların kimlikleri belli olduğu halde, ad açıklaması yapılmıyor.

Türk Tabipler Birliği'nin kararı üzerine, hekimler, Dr. Ünsal'ın öldürülmesini protesto için bir saatlik anma ve saygı durumu kararını tüm yurtta uyguladılar.

18 EYLÜL

Adana'da yapı Meslek Lisesini basan kimliği bilinmeyen silahlı saldırganlar altı öğretmeni yere yatırıp kurşuna dizdiler. Öğretmenlerin ikisinin sağ, dördünün sol görüşlü olduğu açıklandı.

Açıklama:
Baskıdan doğan teknik aksaklıklar, gazetemizin çıkışını geciktirmiştir. Okurlarımızın bilgisine sunarız.
SAVAŞ YOLU

Federal Almanya'daki Neo-Nazi Partisi'nin Türkeş'e gönderdiği mektubun metni açıklandı. Alman yeni naziler, Türkeş'e «Gençlik kollarımızın ortaklaşa mücadelesini oybirliği ile kabul ettik» diyorlar.

19 EYLÜL

90 bin teknik eleman, 38 ilde, ekonomik demokratik hakları, yan ödemeleri protesto ve grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı için bir günlük işi bırakma eylemi uyguladılar. Eylem başarılı geçti.

TKP Merkez Komitesi 14 Ekim seçimlerindeki taktik tavırla ilgili bir bildiri yayınladı.

20 EYLÜL

Başbakan Yardımcısı DP li Faruk Sükan hükümetten istifa etti. Sükan istifa gerekçesinde 12 Mart türü bir hükümet çağrısı yapıyor.

Türkiye - ABD Savunma İşbirliği anlaşması görüşmeleri Türkiye'de başladı. Üs pazarlıkları yapılıyor.

DYF İş'in Demiryolu İşletmelerinde aldığı grev kararı Bakanlar Kurulu tarafından 60 gün yeniden ertelendi.

Grev erteleme rekoru

Grev erteleme rekorunu, 20 ayda 27 büyük grevi erteleyerek CHP ağırlıklı hükümet kırdı. Hükümetin işçi sınıfına karşı ne zamandır süren tavrı hesaba katılırsa, bu rekor fazla şaşırtıcı değil.

Grev erteleme, işçi sınıfının elindeki bir silahı alıp sermayeye teslim etme anlamına gelir. Grev ertelemesinin kamu sektöründe olması bu gerçeği değiştirmez. Çünkü burjuvazinin egemen olduğu bir yapıda, kamu kesimi ve devlet de burjuvazinin tüzel kişileşmesinden başka birşey değildir.

Grev ertelemeleri rekoru CHP'nin, özellikle onun sağ kanat yönetiminin, burjuva reformist yapısını, uzlaşmacılığını ve işçi sınıfına karşı gerçek tavrını bir kez daha ortaya koyuyor.

21 EYLÜL

Sükan'ın istifasını değerlendiren Ecevit, istifa kararında bazı iş çevrelerinin etkili olduğunu söyledi.

Çekirdeksiz kuru üzüm fiyatına 5 lira zam yapıldı.

22 EYLÜL

İçel Valisi bir açıklama yaparak, bölgedeki pekçok olayın suçlusunun MHP eğilimli **Türk İntikam Tugayı** adlı gizli örgüt olduğunu söyledi. Örgütün dokuz kişilik bir hücresinden 6 kişi, Tarsus MHP Gençlik Kolları binasında yakalandı.

Tam Gün yasası kuşa çevriliyor. Hekimlerin saat 17'den sonra özel muayenehanelerinde de çalışabilecekleri kararı alındı.

ADANA'DA ÖLDÜRÜLEN 6 ÖĞRETMEN

Haftanın ardından

23 EYLÜL

■ Seçim Kampanyası resmen açıldı.

■ MHP'nin Almanyadaki örgütlerini kapamadığı, Türkeş'in resmi makamların dikkatini çekmemek için bu örgütlerin parti çalışmalarını sanki dernekmiş gibi yürütmelerini istediğini ortaya koyan belgeler açıklandı.

■ Yüksek Seçim Kurulu, siyasal partilerin radyo ve TV konuşmalarının Anayasa ilkeleri çerçevesinde kalıp kalmadığının denetleneceğini bildirdi.

24 EYLÜL

■ Gerek Ecevit, gerek Demirel, bir süreden beri yoğun olarak tartışılan «ara rejim»e karşı çıktılar.

■ Altı ilde yine sekiz kişi öldürüldü.

■ Cumhuriyet Başsavcısı ihbar ve belgelerle ilgili olarak, MHP ve Dışişlerinden MHP'nin Almanya'daki örgütleri konusunda bilgi istediğini açıkladı.

■ Tamgün Yasasının amacından saptırılmasını protesto için doktorların toplu istifa ile direnişe hazırlandıkları bildiriliyor.

ARA REJİM

Aslında, «Parlamenter faşizm» adını da alabilecek hatta belki parlamentoyu korumaya bile gerek görmeyecek bir faşist model olan «ara rejim» tartışmaları ve tehditleri yeniden alevlendi. Bir yanda terör tırmandırılırken, bir yandan Kürt halkı üzerinde çeşitli provokasyonlar tezgâhlanırken, Cumhurbaşkanı ve diğer yetkililer, «Başların ezileceğinden» söz ettiler.

Ara rejim tartışması bir CHP-AP koalisyonunun söz konusu olduğu bir anda ortaya atıldı. Bu tehdidi savurdular, bunun yaratacağı korku ve kuşkunun da yardımıyla, kimi güçleri pasifize etmeyi, öte yandan da bir AP-CHP koalisyonunu «kötünün iyisi» olarak göstermeyi ve bu yolla zorlamayı da amaçlıyorlardı. Bu çevrelerin oyunu gerçekten de kimilerini etkilemiş görünüyor. Sol da, kimi kesimlerde, «Aman ara rejim geliyor» havası içinde, demokratik savaşıma yan çizme pasifizminin izleri henem görülmeye başlandı. Öte yandan, gerek Demirel gerekse Ecevit'in, «ara rejime» karşı olduklarını bildirmeleri AP-CHP işbirliği tezgâhçılarının «ara rejim» şantajıyla kendi adlarına sağladıkları bir ileri adım.

Ara rejim, yani yeni 12 Mart'lar gelir mi? Bunu kimilerinin sandığı ve boyun eğdiği gibi burjuvazi değil, demokrasi güçleri, işçi sınıfı ve bunların birliği savaşımı belirler. Bu gerçeği kavramak sorumluluklarımızı da kavramayı getirecektir.

■ KÖY-KOOP hak arama eylemleri yapacak.

25 EYLÜL

■ BANK-SEN Genel Sekreteri Metin Denizmen Ankara Sıkıyönetim komutanlığınca gözaltına alındı.

■ TÖB-DER'in Ordu ve Eskişehir'de yapmayı kararlaştırdığı mitingler engellendi.

Sıkıyönetim hükümetten bağımsız mı?

Sıkıyönetim ilk ilan edildiğinde, Başbakan Ecevit, kuşku duyan, karşı çıkan demokratik kesimlere, sıkıyönetimin Hükümete bağlı olduğu, demokratik hak ve özgürlüklere saygılı olunacağı güvencesini vermişti.

Gelzaman git zaman, Hükümetle Sıkıyönetimin eşgüdümü falan kalmadı. Sıkıyönetim komutanlıkları da, beklenebileceği, demokrasi güçlerinin defalarca söyledikleri gibi, demokrasiyle uzaktan yakından ilişkili olmayan çeşitli uygulamalara her çeşit baskı, demokratik dernekleri kapama, yayınları susturma, vs.'e giriştiler. Bu konudaki rekoru Ankara elinde bulunduruyor. Ankara'da kitapevlerinin basılıp ne kadar müşteri varsa götürülmesi, Brecht ve Nazım'ın tiyatro yapıtlarının sergilenmesinin yasaklanması bu tiyatroların basılması, nihayet Bank-Sen Genel Başkanı Denizmen'in, Başbakan'a, ilgili bakanlıklara ve Ankara Sıkıyönetim Komutanlığına, TÖBANK işçileriyle ve işverenin baskılarıyla ilgili olarak çektiği uyarı telgrafı yüzünden gözaltına alınması bu örneklerden gelişigüzel bazıları.

Şimdi soruyoruz: Sıkıyönetim Hükümete bağlı mı değil mi? Yoksa Hükümet, özellikle Başbakan, bu uygulamaları onaylıyor, teşvik mi ediyor?

26 EYLÜL

■ Türkeş Seçim Kampanyası için geldiği İskenderun'a sokulmadı. Türkeş'in gelişinin öğrenilmesi üzerine bir gece önceden başlayan gösteriler ertesi gün de sürdü. MHP'lilerin halkın üzerine yürümeleri taş atmaları olayları büyüttü.

Güvenlik kuvvetleriyle göstericiler arasındaki çatışmada 6'sı polis 12 kişi yaralandı. Yaralılardan Maden - İş üyesi Erdener Ben öldü. Türkeş İskenderun'da kalamadan Antakya'ya geçti.

27 EYLÜL

■ Antep fıstığı taban fiyatları 55 liradan 155 liraya çıkarıldı.

■ Küçük Çekmecede, ilericilerin bulunduğu bir kahve faşistlerce tarandı. Üç kişi öldü, altı ilerici yaralandı.

Yorum

Baş düşmana karşı güçlü olabilmek için...

BURJUVAZİ yönetebilmek için halâ yeni formüller peşinde. Bir AP-CHP işbirliği hükümetinden sonra, geçtiğimiz günlerde, Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay Başkanı'nın demeçleriyle, çeşitli çevrelerin bastırmalarıyla «ara rejim» denilen 12 Mart benzeri bir «Hükümet modeli» formülü yeniden gündeme getirildi. Bu türden gerici-faşist formülleri gündeme sokabilmek için, emperyalist güçler ve işbirlikçi tekelci burjuvazi, parlamento içinde ve dışında çalışmalarını(!) sürdürüyor.

«ARA rejim» gözdağı verilen ve böyle bir olasılık karşısında, düşünülen faşizan hükümette yer almayı planlayan, en azından hükümette kalıp da, 12 Mart rejimi altında ezilmek istemeyen DP, Hükümetteki üyesi Başbakan yardımcısı Sükan'ı istifa ettirdi. Bu istifa CHP ağırlıklı hükümeti, seçimler öncesinde zayıflatmayı da amaçlıyordu. Aynı günlerde, Türkiye'nin dört bir yanında, özellikle de Adana, İstanbul gibi sıkıyönetim olan illerde, terör yoğunlaştırıldı. Yığın kırımları, demokrat kişilere veya CHP yerel yöneticilerine yönelen faşist saldırı ve cinayetler yoğunlaşırken, sol görünümlü ajan örgütleri, provokasyon örgütleri de kendi üzerlerine düşeni yapmaktan geri kalmadılar. Bütün bunlar olurken, ne zamandan beri «geniş tabanlı», veya «partiler üstü» hükümetin Başbakanlığına hazırlanan kimileri, «Ara rejimlerden korkulmaması, partiler üstü hükümetler, ara rejimler sırasında durumun bugünkünden kötü olmayacağı» yolunda yazılarla tezgâhlanmak isteneni ortaya dökmeye yardımcı oldular. Yine aynı günlerde, bir zamandır sürdürülen Doğu'da provokasyonlar örgütleme, Kürt halkı üzerinde yeni oyunlar tezgâhlama planları da sessiz ve derinden yoğunlaştırıldı, çabuklaştırıldı.

BÜTÜN bunlar, aslında neyi gösteriyor? Başdüşmanın korkusunu, kendini güçlü görmediğini, elindeki yönetim formüllerinin giderek bir bir iflas ettiğini ve elinde fazla formül kalmadığını şimdi sonuncuları denemeye hazırlandığını ve şu veya bu görünümde şu veya bu ölçüde bir faşizmi her zamankinden daha fazla düşünüldüğünü...

BAŞDÜŞMAN korkusunda fazla haksız sayılmaz. Çünkü, geniş emekçi yığınlar için artık bıçağın kemiğe dayandığını; çeşitli toplum kesimlerinin yeniden hareketlenip protesto eylemlerini yükseltmeye başladıklarını, işçi sınıfının, içine girilen büyük toplu sözleşmeler döneminde, bunalımın yükünü yüklenme «fedakârlığına» katlanmaya hiç de niyetli olmadığını, Türkiye emekçi halkının büyük bir bilinçlenme süreci içinde bulunduğunu, tüm baskılara rağmen demokrasi güçlerinin savaşımının olumlu ve ileri sonuçlarının her yeni olayda bir kez daha ortaya çıktığını ve işçi sınıfının politik gücünün gün be gün, yığınlara daha fazla gittiğini, etkinliğini, örgütlülüğünü artırdığını o da görüyor.

BU koşullarda, böylesi bir dönemde demokrasi güçleri saflarında da yeni gelişmeler var. Her yeni olay, her yeni gelişme, her savaşım, güçbirliğinin, eylem birliğinin önemini bir kez daha somutluyor ve bu yolda istendiğince, gereğince hızlı olmasa da küçümsenmeyecek adımlar atılıyor. Öte yandan, kimlerin bu türden yaşamsal birliklerden kaçındıkları da daha bir ortaya çıkıyor. Yaklaşan seçimlerde ilerici, demokrat bağımsız, TİP'li, TSİP'li, CHP'li demokrat, Kürt demokrat adayların işçi sınıfının istemlerini yükseltmeleri, koşuluyla bir eylem birliği platformunda desteklenmesi çağrısı, gelişmelerin ölçüt taşı oldu. Sağ ve sol oportünizm, bu çağrı karşısındaki tavrıyla, bir kez daha sergilendi.

ŞİMDİ Türkiye'de, bir yandan başdüşmana karşı savaşırken öte yandan, sol kesimde doğruların bıkmadan usanmadan anlatılması, ideolojik savaşımın birlik kaygısı unutulmaksızın sürdürülmesi zorunlu oluyor.

Başdüşmanın tezgâhları, gerici hükümet, ara rejim zorlamaları karşısında sinen, pısan, demokrasi savaşımından bile vazgeçerek, «mevzileri koruyoruz» diye meydandan çekilen, herşeyi oya ve burjuva legalitesine indirgeyen ve böylece başdüşmanın kurduğu tuzağa düşen sağ oportünist çizgi ile, öte yanda, eninde sonunda vardığı nokta, yükselen faşist tehlike ve gericilik karşısında sağ oportünizmle aynı eylemsizliğe düşmek ve burjuvazinin oyununa gelmek olan sol oportünist çizgiyle ideolojik savaşım, iyiden iyiye güncelleşiyor.

İŞÇİ sınıfının ve Ulusal Demokratik güçlerin birliği ve Cephesine doğru adım adım yükselecek savaşım, bir yandan baş düşmana, onun niyetlerine, baskılarına karşı yol alırken, bir yandan da sağ ve sol oportünizmle savaşmak, saflarını arılaştırmak, demokrasi saflarını ilkeli birlikler etrafında toparlamak zorunda.

ŞİMDİ atılan her adım, bu ikili göreve yöneliktir.

SAVAŞ YOLU

TKP Merkez Komitesi 17 Eylül 1979 tarihinde, ara seçimlerle ilgili bir çağrı yayınladı. TKP'nin sesi radyosundan alınan çağrıyı yayınlıyoruz.

ÇAĞRI

14 Ekim'de saylav ara seçimleri ve Senato üçte bir yenileme seçimleri oluyor. Bu seçimler, antidemokratik koşullarda, sıkıyönetim altında yapılıyor. İşçi sınıfına, ilerici güçlere karşı çok yönlü baskılar, kanlı, faşist saldırılar yoğunlaşıyor. Halkımız için seçim güvenliği kalmamıştır. Seçim yasasındaki gerici değişikliğin yanı sıra, sıkıyönetim, sosyalist partilere, özellikle bağımsız adaylara karşı yeni engeller çıkarıyor. TKP üstünde yasak sürüyor. Seçimler eşiğinde emperyalizmin ülkemiz üzerindeki baskıları üsteliyor. Ekonomik, politik, askersel bağımlılığı artırma girişimleri yoğunlaşıyor. Merzifon üssüne yeni Amerikan askerleri indirildi. Militarist çevrelerin ülke yönetiminde ağırlığı artıyor. Hükümetin NATO.culuk, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikası, faşizm tehlikesinin önünü daha da açıyor. Holdingçiler altın yıllar yaşarken halkımızın yaşam koşulları hızla kötüleşiyor.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, toplu sözleşme döneminde işçi sınıfının yükselen aktifliğini kırmak, bunalımın yükünü emekçilerin sırtına amansızca yüklemek istiyor. Hak isteyen işçileri sokağa atıyor. Köylülerin durumu daha da ağırlaşıyor. Orta katmanlar yıkıma sürükleniyor. Seçimlere katılan burjuva partilerinin, ulusal çıkarları koruyacak halka esenlik getirecek hiçbir programları yoktur. AP, faşist MHP ve öteki gerici partiler, hükümetin halk çıkarlarına ters düşen politikasından alabildiğine yararlanıyor. Yığınların artan hoşnutsuzluğunu yalanla dolanla, seçimlerde kendi partilerine akıtmak istiyor. Gerici bir hükümet devirmesi ortamı hazırlıyor. Bunun yanı sıra egemen çevreler, AP-CHP işbirliği yönünde girişimlerini de elden bırakmıyor. CHP üst yönetimi, iki yıla yakın uygulamasıyla, halka verdiği sözleri tutmadı. Seçimlerde sola karşı daha açık, aktif cephe alıyor. AP ile işbirliği, MHP'yi aklama yoluna koyuluyor. Bu politika gericiliği daha da güçlendiriyor. Sol güçlerin eylem birliğinin etkinlikle gerçekleşmemesi de bu manevraları kolaylaştırıyor.

TKP seçime giremiyor. Ama seçim kampanyasına aktif katılıyor. Bugünkü koşullarda, Parlamentonun yapısında halktan yana bir değişme sözkonusu değildir. Seçimler, ülkemizin içinde bulunduğu derin bunalımlardan bir çıkış yolu getirmeyecektir. TKP, bu çıkış yolu için, Ulusal Demokratik Cephe'nin gerçekleştirilmesini ve halkın ileri demokratik erkinin kurulmasını zorunlu görüyor. Ancak, seçimlerde gerici faşist güçleri geriletmek olanağı vardır. Bu yalnızca, seçim günü sandık başında değil, seçim öncesinde daha bugünden, antiemperyalist, antifaşist demokratik güçlerin en geniş eylem birliğini sağlamak, işçi ve emekçi yığınlarını savaş alanlarına çekmekle başarılı olabilir.

TKP, son dönemde gelişen yığın eylemlerini daha da yükseltmek yolundan yürüyor. TKP'nin çağrılarına karşın, sosyalist ve demokratik güçlerin seçimlere, komünistlerle ortak adaylarda anlaşarak girememeleri, halkın ilerici eğilimlerinin seçim sonuçlarına yansımasını zorlaştıran önemli bir etken oluyor. Bu durumda TKP, bütün güçleri, gerici faşist partileri geriletmek, CHP üst yönetiminin politikasını sergilemek için ortak eyleme çağırıyor. Bu yolda elde edilen her başarı, tüm ilerici güçlerin ortak başarısı olacaktır. TKP, halkımızı, antiemperyalist, antifaşist, demokratik istemleri en tutarlı bir biçimde savunan adayları desteklemeye çağırıyor:

Sıkıyönetim kaldırılsın; İKD, TÜS-DER ve kapatılan tüm demokratik örgütler açılsın; İlerici yayınlar üstündeki yasağa son verilsin; 141-142, tüm antidemokratik yasalar kaldırılsın; TKP'ye Özgürlük; Kürt halkı üstündeki ulusal baskılara son; MHP kapatılsın, faşist yuvalar dağıtılsın, can güvenliği sağlansın; faşist kırımların, cinayetlerin hesabı sorulsun; devlet aygıtı faşistlerden arındırılsın; ücretler, maaşlar, küçük üreticilerin taban fiyatları artırılsın; zamlara son, kiralar dondurulsun, vergi yükü tekellere, işçilere referandum genel grev hakkı; işten atmalara son, işgüvencesi; demokratik toprak reformu; NATO'dan çıkılsın, Amerikan ve NATO üsleri sökülsün, ikili anlaşmalar yırtılsın; Uluslararası Para Fonu'nun, emperyalist tekellerin, Ortak Pazar'ın dayatmalarına son; silâhlanma yarışına son; dünyada, bölgemizde barış ve güvenlik güçlendirilsin; Sovyetler Birliğiyle, tüm komşularımızla dostluk geliştirilsin; antiemperyalist, blok dışı, barışçı bir dış politika.

Bu istemleri savunan bağımsız TİP'li, TSİP'li, CHP'li, Kürt demokrat adaylara verilecek her oy, gerici faşist partilere karşı olacaktır. TKP, halkımızı seçimlerin yapıldığı her ilde, bu istemleri en tutarlı savunan adaya oy vermeye çağırıyor. Yurttaş, Amerikan emperyalizminin, NATO'nun uşaklarına eli kanlı katillere, Demirel'lere, Türkeş'lere onlarla uzlaşanlara oy verme.»

BERİA ONGER — İşçi sınıfının sesini, istemlerini ve programını dile getiriyor

Beria Onger işçi sınıfının gür sesini duyuruyor

İSTANBUL bağımsız senatör adayı Beria Onger'in seçim kampanyası, gerçek bir özveri, devrimcilik, inanç ve coşku örneği olarak sürüyor.

Seçim propagandasının resmen başladığı 23 Eylül'den bu yana, her gün, İstanbul'un çeşitli semtlerinde kahvelerde ve meydanlarda, açık hava ve kapalı salon toplantıları düzenli olarak yapılıyor. Bu toplantılarda «seçim için program değil, devrim için program» diyenler, yığınlara işçi sınıfının belgilerini, programını ve sosyalizm hedefini anlatıyorlar. İşçiler, emekçi kadınlar, gençler, Onger'in seçim toplantılarını ilgi ve dikkatle izliyorlar.

Onger'in seçim kampanyasında, en çok söylenen, en içten duyulan, en coşkulu haykırılan belgi **«İşçi Sınıfının Partisi Önder, Adayımız Beria Onger»** oluyor. Seçim kampanyası boyunca, Onger'in toplantılarına katılan emekçiler **«Umudumuz İşçi Sınıfının Partisi, Bakiye Beria Onger Emekçinin Meclisteki Sesi»** diyorlar. «Bağımsızım, ama asla tarafsız değilim» diyen Beria Onger ise, işçi sınıfının sesini, istemlerini ve programını dile getiriyor.

KAMPANYA ÖZVERİYLE YÜRÜTÜLÜYOR

Burjuva partileri, seçim kampanyaları için kendilerini destekleyen parababalarından, bu sömürü düzeninin kendilerine sağladığı her tür olanaktan yararlanırken, oy satınalmak için paralar dökerken; işçi sınıfı, emekçiler, demokratlar, adaylarının seçim kampanyasını yürütebilmek için tam bir seferberlik ve bir özveri yarışı içindeler. Gündelikler, ev masrafından kısılan kuruşcuklar, elde pahada ağır ne kalmışsa hepsi, küçük maaşların neredeyse tamamına yakını, hatta üzerine titrenen bisikletler, motosikletler, baba yadigârları toplanıyor, satılıyor, paraya çevriliyor. İşçi sınıfının örgütlü gücünün yolunda gidenler, böyle destekliyorlar adaylarını.

Bu kampanyaya yurt dışındaki işçilerimiz de katılıyor. Beria Onger'in bağış kampanyasına Fransa'dan, Almanya'dan, yurt dışındaki işçilerimizden de bağış yağıyor.

Onger'in seçim kampanyası, seçim propagandasını birkaç radyo konuşmasına; kalabalığına ve böylece dosta düşmana güç gösterisi olmasına özen gösterilen bir iki mitinge ve bildiriye indirgeyen «düzene uyumlu», «parlamentarist» anlayışların karşısında bir seçim ortamının işçi sınıfı tarafından nasıl bir kürsü olarak kullanılabileceğinin örneklerini veriyor. Öte yandan kadrolar, böyle bir kampanya boyunca, ajitasyon, propaganda, örgütlenme, yığınlarla bağlar kurma, yığınlara seslenme açısından yepyeni deneyler kazanıyorlar.

Onger'in seçim kampanyası, bu sesin farklı bir ses olduğunu kavrayıp susturmak isteyenlerin tüm baskılarına tüm antidemokratik engellere karşın, bir adım bile gerilemeden sürüyor ve demokrasi güçlerinin demokratik savaşım hanesine, işçi sınıfının soyalizm savaşımı hanesine yazılmış bir **«artı»** olma niteliğini her gün biraz daha pekiştiriyor.

Onger seçim bildirgesinde diyor ki:

İstanbul Bağımsız senatör Adayı Beria Onger'in «Türkiye İşçi sınıfının bağımsız politikası temelinde» Seçim Bildirgesi yayınlandı.

Onger Türkiye'deki durumu, emekçi yığınların emperyalizm ve tekeller tarafından nasıl sömürüldüğünü, bu sömürünün alın yazısı olmadığını ve faşist tehlikeyi anlattığı bildirgesinde, işçi sınıfının önerdiği çıkış yolunu gösteriyor ve işçi sınıfının programını yığınlara iletiyor. İşçi sınıfının Partisi'nin üzerindeki yasağın sürdüğü bir seçimin antidemokratikliğini belirten Onger «TKP'siz demokrasi, TKP'siz seçim olmaz» diyor ve seçimleri antidemokratik kılan diğer nedenleri sıraladıktan sonra neden aday olduğunu şöyle açıklıyor:

NEDEN ADAY OLDUM

Bu seçimlere bağımsız aday olarak katılıyorum. Bağımsızım. Ama tarafsız değilim.

Yolum işçi sınıfının devrimci yoludur.

İşçi sınıfının örgütlü gücünün gösterdiği yoldur.

Türkiye'de ve Dünya'da sosyalizmin zaferi için savaşsız sömürüsüz sınıfsız bir dünya kurulması için savaşım veriyorum.

Seçim çalışmalarını bu savaşımın bir parçası olarak görüyorum. Seçim çalışmalarını işçi sınıfının siyasi hareketini güçlendirmek, bağımsız programını devrimci çıkış yolunu geniş yığınlara duyurmak onun yığınlar içindeki etkinliğini ve örgütlülüğünü artırmakta,

■ İşçi sınıfının birliğini, ulusal demokratik güçlerin eylem birliğini güçlendirmekte.

■ Gerici faşist güçleri geriletmekte

■ Genel olarak emperyalizme, tekellere, faşizme, şovenizme karşı savaşımı, özel olarak da yoğun toplu sözleşmeler döneminde işçi sınıfının savaşımını güçlendirmekte,

■ Parlamenter savaşımı, yığın savaşımına bağlamakta, araç olarak görüyorum.

Eğer seçilirsem, savaşımımı parlamento içinde de yürüteceğim.

Parlamentoda işçi sınıfının, emekçilerin, halkımızın ve emekçi kadın hareketinin sesi, gözü, kulağı olmaya çalışacağım.

Onger'in çağrısı ve tavırlar

STANBUL, Bağımsız Senatör Adayı Bakiye Berla Onger, 14 Ekim seçimlerine İstanbul'dan katılan ilerici, demokrat bağımsız adaylara ve sosyalist partilere, seçimlerde **«baş düşmana karşı omuz omuza vermek»** çağrısı yaptı. CHP'nin solundaki örgüt ve güçlerin seçimlere eylem birliğini sağlayamadan, ortak adaylar etrafında birleşemeden girmelerini bir olum suzluk olarak niteleyen Onger, yine de yapılabilecek çok iş, eylem birliğini sağlamanın birçok yolu olduğunu söylüyor ve şöyle diyor: **«Seçimlere ayrı adaylarla giriliyor olması, seçimlerde solun eylem birliği olanağını ortadan kaldırmıyor. Çünkü sosyalistler, komünistler, seçimleri herşeyden önce devrimin çıkarları yolunda kullanırlar, kullanmalıdırlar. Kaldı ki, görüş ayrılıkları ne olursa olsun, onları birleştiren noktalar vardır ve çoktur. Öyleyse, seçim kampanyası sırasında antiemperyalist, antitekel antifaşist ve antişoven bir platform da ortak yığın çıkışları düzenleyebiliriz. Bu nedenle, tüm ilerici, demokrat sosyalist adayları ve seçmenleri, seçimlerde antiemperyalist, antitekel, antifaşist, antişoven platformda eylem birliğine, ortak mitingler, kapalı salon toplantıları yapmaya, ortak bildiriler yayınlamaya çağırıyorum... Ulusal Demokratik Cephe'nin örülmesinde bu çok önemli adımı seçimlerde atabilmek, sol güçlerin en büyük seçim zaferi olacaktır. Bu, gerici faşist güçlere ve burjuva reformizmine in dirilmiş büyük bir darbe olacaktır.»**

Onger'in çağrısına bağımsız adaylar, TİP ve TSİP'den gelen cevapları özetlemekte yarar var.

RECEP CÜRE'NİN CEVABI

Gazetelere verilen ilanlardan ve yayınlarından anlaşıldığına göre Kurtuluş çizgisi çevresinde toplanmış olanların adayı olarak bilinen Bağımsız Recep Cüre, Onger'in çağrısını ilk yanıtlayanlardan oldu. Bu yanıt, Kurtuluş adayı'nın «Eylem birliği», «Başdüşmana karşı, ikincil ayrılıkları bir yana bırakarak ortak savaşımı, «Cephe» gibi bir derdi bulunmadığını ve tüm siyasetini işçi sınıfının örgütlü gücüne düşmanlık üzerinde temellendirdiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Cüre'nin Berla Onger'e gönderdiği 22 Eylül tarihli «Açık Mektup» şu sözlerle başlıyordu: **«Birlik elbette ki, devrimci temelde ve ilkeli olursa iyidir. Ancak, «birlik» sözcüğünün arkasına saklanarak işçi sınıfının ve demokrasi güçlerinin birliğine yönelik saldırıların başını çeken bir siyasal akımın temsilcilerinin, yani sizin ağzınızda birlik sözcüğü çok iğreti durmaktadır.**

Savunduğumuz «ileri demokrasi, UDÇ» tezleriyle tekelci burjuvazinin reformist partisi CHP'nin kopmaz kuyruğunu teşkil eden siyasetiniz Türkiye solunun ilkeli birliği önündeki en büyük ve tehlikeli engeldir.»

Daha sonra «Açık mektup» çeşitli küfür ve saldırılarla sürmekte **«Ve daha saymakla bitmeyecek sayısız bölücü, sekter. İhanet ve saldırıları yapanların, BİRLİKTEN SÖZ ETMEYE HAKLARI YOKTUR»** denmekte. Mektubun yazarı, ileri demokrasiyi, işçi sınıfının örgütlü gücünün programını hiçbir şekilde anlamadığını -zaten sadece bu konuyu değil işin daha A'sını, B'sini anlamamış o- gösteren **«ileri demokratik devrim dediğiniz, aslında açıkça söylenirse, ilerlemeciler - CHP koalisyon hükümeti kurmaktır»** yakıştırmasını yapmakta ve mektubunu şöyle taçlandırmaktadır:

«Bize, «gelin ortak miting yapalım, ortak bildiri dağıtalım» diyorsunuz Niçin? Hiçbir devrimci ilkeye bağlı olmayarak biraraya gelinirse, bizleri destekleyenlerin bir miting meydanında yanyana durması «kabalık»(!) oluşturur. Bu ise sizin CHP ile yapacağınız pazarlıkta, «bak şu kalabalığa, beni da ha ciddiye al» şantajınız için belki bir işe yarar Ama devrimci- demokratik mücadeleye zerrece yarar sağlamaz. Tam tersine zarar verir.»

Bu satırlarıyla, temsil ettiği çizginin, demokratik güçbirlikleri ve cephe sorununun, artık küçük çocukların bile öğrenmiş olduğu en temel ilkelerini dahi kavramadığını kanıtlayan Cüre, «devrimcilik adına» küstahlıkları birbiri ardına sırayalarak **«Birlik sözünün arkasına saklanarak elimize yapışmaya çalışmayın... Birlik sözcüğü sizlerin dudaklarında demagojik bir çığlıktan başka birşey değildir»** diye bitiriyor cevap mektubunu.

«Keşke siz, bu kafalarla, uzatılmış ele yapışsanız da kendinizi ve peşinizden sürüklediğiniz bazı iyi niyetli, fedakâr gençleri saplandıkları bataktan kurtarmak mümkün olsa» diye düşündüren bu ciddiye alınması bile mümkün olmayan, ama belli bir çizgiyi, bir görüşü, sonunda pasifizme, faşizm karşısında boyun bükmeye dönüşen sahte bir devrimcilik anlayışını, çocukluk hastalığını iyi sergilediği için yer verdiğimiz cevap üzerinde, ayrıca durmaya bile gerek yok.

Ancak Cüre'nin temsil ettiği çizginin ciddiyeti, tutarlılığı «ilkeliliği» ve Cüre'nin kişiliğini en iyi ortaya koyan, fıkra değerinde bir gözlemi aktarmakta da yarar var. Cüre'yi destekleyen, onu bağımsız adayları olarak ortaya salan Kurtuluşcular, bir yandan da duvarlara parlamentarist olmadıklarını kanıtlayan şu sloganı yazıyorlar **«Parlamento burjuvazinin ahırıdır»** Ve sonra da Cüre'yi aday gösterip, adaylarının Cüre olduğunu belirten ilan eden duvar yazılarını da unutmuyorlar. Onların adaylarına biçtikleri değer bu. Bize fazla söz düşmez artık.

AĞIRNASLI'NIN CEVABI

İstanbul'dan Senato seçimlerine bağımsız aday olarak katılan Niyazi Ağırnaslı ise yine çeşitli ilanlardan anlaşıldığına göre, Mihri Belli'nin Türkiye Emekçi Partisi ile TSİP'den ayrılmış SGB hizip diye bilinen bir grubun ve Emeğin Birliği grubunun «ortak» adayı. O Kendince daha akıllıca birşey yapmış. Onger'den eylem birliği çağrısını alınca, işin başını çekme tutkusundan kurtulamamış ve bu çağrı hiç yokmuş gibi, 20 Eylül tarihli bir mektupla, TİP, TSİP, Birlik Partisi ve kendi dışında kalan iki bağımsız adaya, Onger ve Cüre'ye, kendisi eylem birliği için görüşme önermiş. Ancak daha sonra, yapılan görüşmelerden somut bir sonuç alınamamış. Ağırnaslı, özetle, eylem birliğinin falan önemli olmadığını, örgütsel-politik Birliğe gidilmesi gerektiğini vurgulamış. Bunun apayrı bir sorun, çok farklı bir temelde ele alınması gereken bir konu olduğunu bir yana bırakması daha üst düzeyde birliklerin, Cephe'nin yolunun da eylem birliklerinden geçeceğini kavramaması, Ağırnaslı'nın da demokrasi güçlerinin eylem birliğini küçümsediğini ortaya koymuş durumda.

TİP NE DİYOR?

Onger'in seçimlerde eylem Birliği konulu 18 Eylül tarihli TİP'in verdiği ilk cevap şöyledir:

«30 Ağustos dolayısıyla verilen resmi demeçlerden Anayasa değişikliği çalışmalarına ve Devlet Bakanı Sükan'ın hükümetten istifasında ileri sürdüğü gerekçelere kadar, birbirini izleyen ve doğrulayan bir dizi politik gelişme, seçimlerin sosyalist, ilerici, demokratlar için taşıdığı genel anlamın ötesinde, bugün «sınıf esasına dayalı» ekonomik ve politik örgütlenme ve harekete yönelik ciddi tehditlerin varlığını ortaya koymaktadır. Partimiz, adaylık konmadan önceki durum saptamalarını da büyük ölçüde tekrar gözden geçirmeyi gerektirebilecek bu gelişmeler ışığında, 14 Ekim seçimlerini yeniden değerlendirmek ve seçimleri bu ciddi tehdidi önlemekte ayrıca yararlı kılmak gerektiği kanısındadır. Bu konuda aynı görüş ve değerlendirme çerçevesinde birleştiğimiz takdirde ortaklaşa kararlaştırılacak bir günde, yöneticilerimizin parti merkezinde sizinle görüşmekten memnun olacaklardır.»

Genel Merkez İstanbul İli Seçim Çalışmaları Temsilcisi Osman Sakalsız'ın imzasını taşıyan bu cevap üzerine Onger, bir görüşme için, seçim bürosundaki yetkililerle birlikte TİP merkezine gitmiş ve burada TİP Genel Sekreteri Nihat Sargın ve Osman Sakalsız ile görüşülmüştür.

TİP yöneticileri, eylem birliği çağrısına cevap mektuplarında dile getirdikleri görüşleri özetle şöyle açıklamışlardır: **«Türkiye'de son iki haftada çok önemli bir durum değişikliği olmuş ve demokrası güçleri daha büyük tehdit altına girmişlerdir. Bir 12 Mart rejimi kapıdadır. Böyle bir dönemde ana savaşım hedefi yeni demokratik kazanımlar, demokrasinin sınırlarının genişletilmesi değil, mevzilerin korunmasıdır. Siz, seçimlere katılmakla demokrasiyi genişletme mücadelesi veriyorsunuz. Oysa kazanımları savunmak demek, kapatılmak baskı altında tutunmak istenen sosyalist partilerin konumlarını, varlıklarını savunmak demektir. Bunun yolu da bu dönemde sosyalist partileri, (kuşkusuz özellikte TİP'i) onların listelerini desteklemek üzere bağımsız adayları çekmektir. Sosyalist partilerin aldık ları oy yüksek olursa, faşizmin bu yapıları ezmesi o oranda güçleşir.»**

Öncelikle Türkiye'de son onbeş gün içinde nitel değişikliklerin olduğu çözümlemesi üzerinde durmakta yarar vardır. Açık faşizm veya 12 Mart modeli örtük faşizmi ancak şimdi kapıda görenler, bu tür bir siyasal körlükle, özellikle sıkıyönetimin ilanından sonra faşist tehdidin tırmandığı boyutları kavramamışlardır. Öte yandan seçimlerden hemen sonra, şu veya bu biçimde bir CHP-AP işbirliğini tezgâhlayabilmek üzere tekelci sermayenin bu iki partiye ve demokrasi güçlerine gözdağı vermek için kullandığı silah olan «Ara rejim» aba altından sopa göstermesi karşısında da, gerçekten terörize olmuşlar, durumda nitel değişmeler olduğu yolunda çözümlemelere başlamışlardır. En önemlisi de faşizm tehlikesi nitel bir sıçrayış göstermişse, o zaman Onger'in eylem ve güçbirliği çağrısı önerisinin her zamankinden daha fazla ciddiyet kazanması eylem birliklerinin daha fazla zorlanması gerekirken, tam bir geri çekilme ve mevzilerin korunması pasifizmi içinde eylem birliğinden yan çizmenin tutarlılık, ilkelilik ve antifaşist savaşımın gereklerini kavramakla hiçbir ilişki yoktur.

Umulur ki TİP yöneticileri, henüz vakit varken yeni bir değerlendirme yapabilsinler, güç ve eylem birliğinin gereğini, yan örgütlerinde yerel olarak yer yer başarılı örnekleri görülen biçimde kavrayabilsinler ve seçim olayını oy sayısına, partilerini korumayı, işçi sınıfının bağımsız politikasını da oy sayısına indirgemekten, demokrasinin güvencesini oy sayısında görmekten vazgeçsinler. Bu türden olumlu bir yaklaşım için vakit hiçbir zaman geç değildir.

TSİP'İN OLUMLU YAKLAŞIMI

TSİP, kendisinin sürekli birlik politikasını savunduğunu, bu konuda seçimlerde «Birlik Dayanışma» grubunun göstereceği adaylara listelerini memnuniyetle açacağını çok önceden bildirdiğini» belirten cevabında, **«Seçim işbirliği sonuçta kitlelere tek bir hedef gösterilmesini sağladığı takdirde geçerli olabilir»** demekte, bunun sağlanamadığını vurgulamakta bu yüzden Onger'in önerdiği işbirliklerine seçim işbirliği demenin doğru olmayacağını savunmakta ancak **«Adını seçim işbirliği koymadan Onger'in önerdiği somut konularda demokratik bir işbirliğinin olanak dahilinde bulunduğunu»** söylemektedir. **«Faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede güçlerimizin birleştirilmesi için önerdiğiniz somut konularda somut işbirlikleri için Partimiz her zaman hazırdır»** denilen cevaptan sonra yapılan görüşmeler de böyle bir demokratik iş ve eylem birliği yolunda olumlu gelişmeler kaydedildi.

Henüz bir ilk adım olmakla birlikte, Onger'in çağrısına TSİP'in verdiği cevap, olumlu bir gelişme, demokratik güçbirliği planında atılmış ileri bir adım oldu. Şimdi sorun, seçim ortamında sağlanacak, demokratik, antifaşist güç ve eylem birliğinin sınırlarını iyi belirleyerek, ilkeli, tutarlı ilerletebilmek, kalıcı kılabilmek, yığınların karşısına gerçekten de daha güçlü çıkabilmektir.

Onger'in çağrısına gelen cevaplar, böyle bir eylem birliğinden, çeşitli ve tutarsız gerekçelerle yan çizenlerin, gerçek bir antifaşist savaşım için, devrim için niyetsizliklerini bir kez daha ortaya sermiş, sergilemiştir. İşçi sınıfının birliğinden, demokrasi güçlerinin birliğinden yana olan, sekterliklerin çözüm getirmediğini gündelik savaşımlarında gören özverili yiğit taban kadroları, bu gelişmeler karşısında sessiz ve etkilenmeden kalamayacaklar, sekter, bölücü grupçu tutumları aşmasını bu tutumların düzeltilmesini istemesini bileceklerdir. Öte yandan henüz ilk adımları atsa da, yetersiz kalsa da, sağlanabilen gelişmeler yarınlar için değerli derslerle dolu olacak ve değerli ilk harçları sağlayacaktır.

Ulusal Demokratik güçlerin Cephesi, uzun, çetin, sabırlı bir savaşımla örülecektir.

Yeni Toplu Sözleşme dönemine doğru

Sendikal eylem birliği ve işçilerin katılımı

YAKLAŞIK yarım milyon işçinin toplu sözleşme savaşımına başlayacağı bir döneme giriyoruz. Yoğun ekonomik bunalım ve tekelci burjuvazinin ücret artışlarını sınırlandırarak, olağanüstü boyutlara ulaşan enflasyon karşısında satın alma gücünün düşmesine yol açma çabaları koşullarında, bu dönem olağanüstü önem taşıyor. İşçi sınıfı ve sendikal hareket zorlu bir sınavla karşı karşıya. Sınıf sendikacılığının yükselttiği «Bunalımın yükünü taşımayacağız» belgisinin yaşama geçirilmesi ve tüm sendikal harekete benimsetilmesi için yoğun bir savaşım vermek gerekiyor.

Ne var ki ekonomik ve politik bunalımın derinleşmesine koşut olarak sendikal harekete bir dizi olumsuz gelişme de yer aldı. İki büyük sendikal merkezde, Türk - İş ve DİSK'te kendi ölçüleri içinde geri yönde gelişmeler gerçekleşti. Tekelci burjuvazinin tüm sendikal hareketi denetimi altına almak, Amerikan tipi sendikacılığı sürdürmek ve sınıf sendikacılığını kötürümleştirmek yolundaki çabalarından bağımsız olmayan bu gelişmelerle Türk-İş yönetimi son kongrede gerici-faşist sendikacıların eline geçti. Reformist sendikacılar, sosyal demokratlar etkinlik kuramadılar. DİSK'deki gelişmeler de benzer doğrultuda oldu. Burada sınıf sendikacılığı yalıtlanmaya çalışılıyor.

Türk-İş ve DİSK'deki gelişmelerin ortak yanı, sendikal birliğin sağlanmasını son derece güçleştirici yönde olmalarıdır. Gerek ayrı ayrı DİSK ve Türk-İş içinde, gerekse DİSK ile Türk-İş ve bağlı sendikaları arasında tekellere karşı ortak çıkarlar doğrultusunda yapılabilecek (en küçük boyutta bile olsa) bir sendikal eylem birliği, mevcut yönetimler altında son derece güçleşmektedir.

Sözkonusu yönetimlerin böylesi bir birliği ilerletme yolunda yetersiz olmaları bir yana, bunlar her türlü birlik eğiliminin karşısına çıkmakta engel koymaktadırlar.

EYLEM BİRLİĞİ ZORLANMALIDIR

Yine de sendikal eylem birliğinin sağlanması birincil bir görev olarak durmaktadır. Özellikle şimdi yarım milyona yakın işçinin yeni bir toplu sözleşme dönemine girdiği koşullarda, bu sonucu belirleyecek bir önemle kendini dayatmaktadır. Metal, lastik, tekstil, cam, banka işkollarında ve bir dizi KİT'de toplu sözleşmeye girecek olan sendikalar arasında oluşturulabilecek en küçük bir birlik bile, sendikal savaşıma büyük ivmeler katacaktır. Tekellerin ücretleri dondurma politikasına karşı sendikal istemlerin saptanmasında, işverenlerin eşgüdümlü bir şekilde köşeye sıkıştırılmasında, ortak eylemler düzenlenmesinde, gerektiğinde eşgüdümlü greve çıkılmasında ve fabrikalardan sendika yönetimlerine kadar her düzeyde ve her biçimde dayanışma sağlanmasında elde edilecek her birlik konumu, büyük yararlar sağlayacaktır.

Mevcut sendikal yapı içinde bu sağlanları gerçekleştirmek kolay değildir, sayısız objektif ve subjektif engel vardır. Ama sınıf sendikacılığı hareketi bu yolda yürümek zorundadır. Yalnız Sendika yönetimleri düzeyinde değil, sözkonusu sendikaların her düzeyine özellikle tabanda, birlik eğilimlerinin güçlenmesi yönünde, dayanışma sağlanması yönünde yoğun çabalar harcamak gerekiyor.

Sorun iki yönde ele alınmalıdır: İşkollarına göre eylem birliği, ve holdinglere göre eylem birliği. Özellikle tekstil cam ve metal işkolunda işkolu düzeyini belirleyecek toplu sözleşmeler imzalanacaktır. Sınıf sendikaları hem işkolunda eylem birliğinin sağlanmasını hem de imzalanacak sözleşmelerin işkolunun ekonomik haklar düzeyini belirleyici şekilde yükseltmesini amaçlamalıdırlar. Öte yandan bu sözleşme döneminde işçi sınıfının karşısına çıkacak ayrı ayrı işkollarında faaliyet gösteren holdingler vardır. Aynı holdinge bağlı ayrı işkollarındaki işyerlerinin işçi ve sendikaları arasında bu holdingin politikasına karşı eylem birliğinin sağlanması, başka bir önemli görevdir.

İŞÇİLERİN AKTİF KATILIMININ SAGLANMASI

Tüm bu çabalarda belirleyici olan işçilerin savaşıma aktif ve yığınsal olarak katılması olacaktır. Görev bunun somut yol ve biçimlerini, araçlarını oluşturmaktır. Sendikal savaşımı yalnızca sendika profesyonel elemanlarının ve militan kadroların uğraşı olmaktan çıkarıp, çok sayıda işçinin aktif ve bilinçli olarak, gönüllü olarak katıldığı bir alan yapmak, bunun araçlarını oluşturmak gerekiyor.

Maden-İş sendikasının oluşturduğu Toplu Sözleşme Komiteleri (TSK) buna iyi bir örnektir. Bu işkolunda işyerlerinde ayrı ayrı sözleşme yapılmasının tekelleşme olgusuyla birlikte geride kalmaya başlaması ve işkolu düzeyinde toplu sözleşmelere doğru bir gelişmenin ortaya çıkmasıyla birlikte, savaşım daha da yığınsallaşmış ve ayrı ayrı işyerlerindeki işçilerin eşgüdümlü ortak savaşımının örgütlenmesi belirleyici önem kazanmıştır.

Maden-İş sendikası, şimdiye kadar olduğu gibi toplu sözleşmenin yalnızca sendika kadroları ve işyeri temsilcilerince yürütülmesinin yeterli olamıyacağını saptayarak, daha geniş bir katılımın sağlanmasının yolunu aramış ve sözkonusu komiteleri oluşturmaya karar vermiştir.

Son günlerde, bu gelişmelerin Maden-İş'e saldırı planlarını baltalayacağını gören ve DSM (Devrimci Sendika Muhalefeti) adı altında bir çeşit anarko - sendikalizmin peşinde koşan, toplu sözleşmeler arifesinde Maden-İş'i zayıf düşürerek burjuvazinin ekmeğine yağ sürmeyi amaçlayan bir takım sözde «sol» serüvenci grupların saldırı hedefi haline getirdikleri işyeri TSK'leri işyeri temsilcilerinden oluşuyor. Buna bağlı olarak işyerlerinde ünite temsilcilerinden ve gönüllü işçilerden oluşan birim TSK leri var. Bir bölgedeki tüm işyeri TSK'ları bölge Toplu Sözleşme Kurulu'nu, işyeri baştemsilcileri de bölge TSK sını oluşturuyor. Ayrıca bu örgütlenme sayesinde derinlemesine inen bir ağ, tüm sözleşme sürecini kollektif bir yapıya kavuşturacak. Bu aynı zamanda sendikal demokrasinin de gelişip pekişmesine katkıda bulunacak.

Sözleşme taslağının oluşturulmasından sözleşmenin imzalanmasına kadar her aşamada TSK'lara belirleyici görevler düşüyor.

Ne hedeflenecek, ne zaman ve nasıl savasım verilecek, nereye kadar savaşım verilecek, tüm bu konuların saptanmasında en çok sayıda işçinin katılmasını toplu sözleşme savaşımının her aşamasının işçilerin kollektif iradesinin bir ürünü olmasını sağlamak, bu komitelerin başlıca görevi oluyor. Amaç yalnızca işçilerin toplu sözleşmenin gidişinden haberdar edilmeleri değil, aynı zamanda aktif olarak bu sürece katılmalarını sağlamak. Bölge düzeyindeki komiteler aracılığıyla da ayrı ayrı işyerleri arasındaki eşgüdümün ve ortak savaşımın sağlanması amaçlanıyor.

Kimileri tüm bu süreçlere gözlerini kapıyor ve bu olumlu, yaratıcı çabaları, salt kendi küçük çıkarları ve sınıf sendikacılığının gelişmesi karşısındaki korkuları nedeniyle karalamaya, demagojilerle işi çarpıtmaya çalışıyorlar. Bırakalım sözünü ettiğimiz serüvenci, anarko sendikalist tutumları, bir yana, DİSK'in genel başkanı tutup ilgisiz ve ilkel bir iddiayı pervasızca ortaya atıveriyor. «Maden-İş, temsilcileri sözleşmeye sokmayacak» diyor.

TİP sözcüleri körce bu iddiaya sarılıyor, bu yolla sendika yönetimi ile tabanı arasına kama sokmaya çalışıyorlar.

Halbuki sorun şu: yeni görevler, yeni sorunlar var, bunların aşılması gerekiyor. Sınıf sendikacılığı gücü ve ortakları ölçüsünde bunları çözümlemeye çalışıyor ve adım adım ilerliyor. Tüm savaşımın öncüsü olmakla yükümlü DİSK yöneticileri, işçi sınıfının her biri en gerçek öncüsü olduğu savındaki sosyalist partilerimiz, gruplarımız bu konularda omuz verici, yapıcı öneri getirici bir ses vermiyorlar. Yarım milyon işçinin toplu sözleşmesi, antitekel eylem birliğinin sağlanması, MESS'e, Cam Holding'e, Tekstil İşverenleri sendikasına karşı ortak savaşım, tabanın geniş katılımı istemlerin belirlenmesi tüm bu konularda hiçbir yolgösterme yok. Varsa yoksa Maden-İş'e saldırı... Burjuvaziyle bu alanda savaş var, ama bu bayların gündeminde böyle bir konu yok.

Bu nedenle sınıf sendikacılığına yönelen «sözde eleştiriler» dikkate alınacak bir değer taşımıyor. Tek amacı karaçalmak ve yönetimle tabanın arasını açmak olan bu girişimler, yalnızca bir ard niyet ürünü, bölücülüğü körüklüyor, burjuvaziye hizmet ediyor.

Sendikal hareketin önündeki sorunları açıcı, ona yol gösterici tek bir çalışmaları olmaması, bu çevrelerin işçi sınıfından ne kadar kopuk olduğunu da gösteriyor. Yarım milyon işçi toplu sözleşme dönemine girerken, Maden-İş yönetiminin ne kadar antidemokratik olduğundan başka söyleyecek tek sözü olmayanlara, oturup konumlarını bir kez daha gözden geçirmelerini sağlık vermekten başka yapacak şey yok.

Sınıf sendikacılığına saldırılar tek tek geri tepiyor

24 Eylül'de DİSK Genel Yönetim Kurulu toplanıyor. Savaş Yolu yayına hazırlandığı sırada, toplantının hazırlıkları sürüyordu. Bildirildiğine göre, toplantının gündeminde iki önemli konu var: **Seçimlerde alınacak tavır ve olağanüstü bir DİSK Genel Kurulunun toplanması...**

Sınıf sendikalarının DİSK'deki bunalıma tek gerçekçi çözüm yolu olarak gösterdikleri olağanüstü genel kurul konusunun DİSK Yönetim Kurulu içinde yankı bulması ve gündeme gelmesi olumlu bir gelişme. Ne var ki, sorun bir genel kurulun biçimsel olarak toplanması değil, ihraç kararlarını düzeltecek ve temsil yeteneğine sahip bir DİSK yönetiminin oluşmasını sağlayacak bir genel kurulun gerçekleştirilmesidir.

DİSK içinde sınıf sendikacılığını yalıtlama girişimlerinin etkisiz kaldığı ve bu yoldan vazgeçilmesi gerektiği somut pratik içinde hergün bir kez daha ortaya çıkıyor. Örneğin, DİSK'e bağlı TEKGES-İŞ yönetimince, sınıf sendikacılığını savunduğu için görevden alınan İstanbul Şubesi yöneticileri yerine yeni yönetici seçmek için yapılan seçimleri, gene aynı çizgiyi savunanlar kazandı. İzmit'te ise DİSK Bölge Temsilciliği için yapılan seçimleri, Konseye Maden - İş'in, Bank-Sen'in, Baysen'in ve Aster-İş'in delegelerinin alınmamasına rağmen, Maden-İş bölge temsilcisi Tayyar ELMAS kazandı.

Ereğli Demir Çelik'de, DİSK'teki tabansızlarca, Maden-İş'e karşı el altından desteklenen Şükrü ÖZBAYRAK'ın korsan sendikası iflas etti.

Yetkinin Maden-İş'de olduğu kesinleşti. Yetki alabilmek için her türlü tezvirat ve her kirli yola başvuran Ozbayrak ekibinin bölgedeki etkisi tümüyle kırıldı. İstanbul'da DİSK Onur Kurulunun üç sendika başkanı için aldığı bir yıllık ihraç kararları hakkında mahkeme tedbir kararı aldı. Önümüzdeki günlerde sendikala hakkındaki ihraç kararları ve kesin ihraçlar da mahkemede karara bağlanacak.

Özetle sınıf sendikacılığına yönelik saldırılar tek tek geri tepiyor. DİSK'in birliğinin sağlanması istemi yükseldikçe yığınlar örgütlerine sahip çıktıkça, kalıcı bir çözüme daha çok yaklaşılıyor.

Egemen güçlerin APO'culuk provokasyonu

SON dönemlerde, Doğu bölgelerinde egemen güçler tarafından bir umacı yaratıldı. Yaratılan umacıya «devlet içinde devlet» görünümü vermeye özel dikkat gösterildi. Büyük tirajlı tekelci basın ve bu gibi konularda gerekli yerlerin hizmetine her zaman hazır olan Aydınlık gazetesi, büyük, sansasyonel manşetlerle günlerce «Apoculuk»tan söz ettiler. Apocular denen bir silahlı çete'nin çok güçlü olduğu, Kürt halkının Apocuların önderliğünde silahlı «isyan» yapmaya hazırlandığı propagandası yaygınlaştırılmaya çalışıldı.

Tekelci basının, onların kuyruğunda giden Aydınlık'ın ve o sıralarda Türkiye demokrasi güçleri üzerinde özellikle «bölücülük» yaygaralarından hareketle terör estiren «etkili ve yetkili» güçlerin Apoculuk provokasyonları, elbette ki bir niyete dayanmaktaydı. Onlar Apocu denen çetenin provokatif hareketlerine sarılarak ve bu hareketleri olduğundan da abartmalı yansıtarak, Türkiye kamuoyunda «Eyvah, bölücülük var. Vatan, millet elden gidiyor» havasını yaygınlaştırmak peşindeydiler. Böylece Kürt halkının ulusal demokratik istemlerine karşı geniş bir muhalefet, bir tepki oluşturulması, öte yandan bu tepkinin, Türkiye demokrasi güçlerine de yaygınlaştırılması hesaplanıyordu.

APOCULAR KİMDİR?
APOCULUK NEDİR?

Apocular, en kısa tanımlamayla, ipleri MİT'in ve yerli yabancı ajan örgütlerinin elinde bulunan ve eylem alanı olarak Kürt halkının yoğun yaşadığı bölgeleri seçmiş bir silahlı çetedir. Türkiye egemen güçlerinin elinde, ilericilere, devrimcilere ve Kürt halkının ulusal demokratik istem ve savaşımına karşı birer «gerçeri mayın»a dönüştürülen Apocular işçi sınıfının bilim ve ideolojisiyle uzaktan yakından ilişkili değillerdir. Ama benzerleri gibi, marksizmi, solculuğu ağızlarından düşürmedikleri de gözlenir. Zaten, egemen güçler de onları bu niteliklerinde ötürü «silah» ve «provokasyon aracı» olarak seçmişlerdir. Apocuların görevi, bir yandan bölgedeki tutarlı, ilkeli, işçi sınıfı öncülüğünü benimsemiş hareketi, öte yandan halkın özgürlük ve demokrasi savaşımını saptırmak, Türk ve Kürt halkının savaşım birliğini parçalamak, bu bölgedeki savaşımı, provokatif eylemlerle kamuoyunun gözünden düşürmek ve egemen güçlere yeni baskı bahaneleri hazırlamaktır.

Apocu çete elebaşıları, 13-15 yaşındaki çocukları lumpenleri, eskiden MHP'li oldukları bilinen bazı karanlık kişileri örgütlemekle işe başladılar. Önce birkaç faşiste saldırdılar, daha sonra bireysel terör eylemlerini sürdürdüler. Ancak kısa süre sonra, Apocular, tek yöntemleri olan silahlı, bireysel terörü eylemlerini sürdürdüler. Ancak kısa süre sonra, Apocular, tek yöntemleri olan silahlı, bireysel terörü ilericilere, devrimcilere karşı kullanmakta gecikmediler. Bu sıralarda, ipleri çoktan ajan örgütlerinin eline geçmişti.

Apocuların ajanlar ve provokatörler tarafından yönlendirildiğinin sayısız örnekleri vardır. Birkaçını hatırlatalım.

19 Aralık 1978.de Diyarbakır Temel Dağıtım önünde oturmakta olan, işçi sınıfımızın savaşerlerinden Mehmet Çakmak ve Temel Dağıtım sorumlusu Ömer Ağın'a Apocular silahla saldırdılar. Çakmak öldü, Ağın ağır yaralı kurtuldu. Saldırı gün ortasında, caddenin anababa günü olduğu bir sırada ve polis minibüsünün birkaç metre ötesinde meydana geldi. İki Apocu saldırgan bu kalabalığın içinden ellerini kollarını sallayarak polisin gözü önünde uzaklaştılar. Çoğu İGD'li gençlere yönelen başka saldırılar da, hep böyle gün ortasında, polisin gözleri önünde oldu. Kimseler de yakalanamadı.

Apocuların karanlık güçler le ilişkilerini somutlayan en önemli göstergelerden biri de İGD Batman şubesini taradıklarında kullandıkları «F 1» mermilerinin, sadece ve sadece kontrgerilla tarafından kullanılmasıdır. Bu mermileri nereden bulmuşlar, kimlerden almışlar? İşte bir soru daha...

14 Mart 1979'da, Apo'cular DHKD üyesi bazı gençlere saldırdılar. Saldırıda Doğu Beyazıt DHKD başkanı Mustafa Çamlıbel öldü. Birçok genç yaralandı. Saldırganlar yaklanmadı. Saldırıyı düzenleyen Siraceddin Salman adlı bir Apocuydu. Bu kişinin Ik. yıl öncesine kadar azgın bir MHP'li olduğu biliniyordu. MİT'te çalıştığı yolunda söylentiler de vardı. Bu eski MHP'li, şimdi Apocuların «yöre şefi» hem de örgütlerinin muhasibi. Cinayete rağmen elini kolunu sallayarak geziyor.

Apocuların bir görevi de, egemen güçlerin eski taktikleri olan Kürt aşiretleri arasındaki kan davalarını körüklemek böylece Kürt halkını birbirine kırdırtmak... Son örneği Başkanı AP milletvekili olan Bucak aşiretiyle Apocular arasındaki olaylarda yaşandı. Apocular, yörede yumuşamaya yüz tutmuş olan kan davalarını yeniden alevlendirirken, bu yaptıklarını işe «anti-feodal savaşım» adını veriyorlar. Salt bu görev, böyle bir provokasyona alet olmak bile Apo'cuların karanlık odaklarca yönlendirildiğini gösteriyor.

APO'CULUĞUN BAZI ÖZELLİKLERİ

Apoculuğun, yapısı gereği, belli bir ideolojisi, bir tutarlılığı olması mümkün değil, ancak kendine özgü bazı yanları var. Örneğin, silahlı savaşı ve illegaliteyi fetişleştiren Apo'cular, tüm legal savaşım biçimlerini burjuvaziye özgü görüyorlar ve demokrasi savaşımının her biçimini reddediyorlar. Onlara göre sadece MHP, AP, CHP değil, TİP, TSİP ve benzerleri de «hakim ulus»un partileridir. Tümü sömürgecidir. Doğu'daki, kendi dışlarındaki diğer gruplar ise ya «sosyal şoven» ya «oportünist», ya «Kürt haini», ya «sömürgecilerin uşağı»dırlar.

Apocular belli bir yayın organına da sahip değillerdir. Taraftarlarına önceden doldurulmuş teyp kasetleriyle eğitim (!) verirler. Bu eğitim, kaba bir silahlı eylem propagandası çerçevesini aşmaz. Eli silahlı bir grup serdengeçtinin Kürt sorununu çözebileceğini, bu yüzden de silah kullanmayı öğrenmenin yeterli olacağını savunurlar.

Apocular kendilerine «Apocu» denmesinden hoşlanmazlar, arada bir dağıttıkları ve eylemlerini(!) anlatan bildirilerin altına «Kürdistan Devrimcileri» imzasını atarlar.

Eylem yöntemlerinden biri korku salmaktır. Kendi deyimleriyle «Adalet ve eşitliği sağlamak» için örneğin herhangi bir işyerine gidip, işverene «Yanında çalışan işçilerin ücretlerini şu kadar artıracaksın, Yoksa kendini yok bil» derler. Öte yandan, işçilere gidip, «İşverenden şu kadar ücret alacaksınız. Alamazsanız kendinizi yok bilin.» derler. Böylece de, yine terör ve baskı yöntemleriyle yığın bağları kurmak, halktan sempati toplamak isterler.

MHP'lilerin sıkcana başvurduğu esnafı, bakkalı, zenaatkârı haraca kesmek yöntemi Apocuların da yöntemidir.

APOCULUĞU YARATAN KOŞULLAR

Apoculuk egemen güçlerin geliştirdikleri, besledikleri, yönettikleri bir akım, bir provokasyon hareketi olmakla birlikte, onu doğuran öznel ve nesnel koşulların varlığı da unutulmamalıdır.

Burjuvazinin baskısını artırdığı, sıkıyönetimlerle demokrasinin son damlalarını bile ortadan kaldırdığı dönemlerde, küçük burjuva çevrelerde eylemsizlik, pasifistlik görülmesi doğaldır. Bu eylemsizlik, pasiflik sağ eğilim, tepki olarak sol eğilimleri sürükler. Sol sapma eğilimleri ise, belli koşullar altında serüvenciliğe, anarşistliğe dönüşür.

Çeşitli sol sapmaların sınıf temelini meydana getiren küçük burjuva yoğunluğu, Türkiye'nin Kürt halkının yaşadığı bölgelerinde daha bir belirginleşir. Ve sol sapmalarla her türlü sapık akım için elverişli bir ortam oluşur.

Apoculuğun varlığı bu genel çerçeve dışında düşünülmemelidir.

Cumhuriyet tarihi boyunca, Türkiye egemen güçleri Kürt halkının her çıkışına, istemine tek bir yöntemle karşı durmuştur: Baskı ve terör. Ulusal demokratik istem ve özgürlükler çerçevesindeki her kıpırdanış jandarma ve tepeleme birlikleriyle bastırılmıştır. Ancak tüm bu baskılara karşın bölgede devrimci demokrat hareketin gelişmesi, öte yandan bir süredir işçi sınıfının politik birlik hareketinin boy vermesi engellenememiştir. Bu defa tepeleme birliklerinin yanısıra, bölgedeki özgürlük savaşımını saptırmak, bu savaşımın kontrolünü ele geçirmek, serüvenlere sürüklemek ve bu yolla ezmek için sinsice planlar tezgâhlanmaya başlanmıştır. Apoculuk burjuvazinin bu planları dışında da düşünülmemelidir.

Konuyu değerlendirirken, Türkiye'deki tüm ilerici, yurtsever, demokrat sosyalist, komünist kişi, örgüt ve çizgilere önemli görevler düşüyor. Apocu provokasyon çetesinin yaptıklarıyla, Kürt halkının ulusal demokratik istemleri için sürdürdüğü savaşımı aynı kefeye koymamak; Apocuları ve benzeri provokasyon örgütlerini teşhir ederken yığınlardan soyutlarken, Kürt halkının ulusal demokratik hak ve istemlerine kavuşma doğrultusundaki savaşımına omuz vermek, bu görevlerin başında geliyor.

Öte yandan Doğu'da bazı grupların, bireysel terörizmi göklere çıkaran polis güdümlü Apocu hareketin geçici kan almasına bakarak «sol» bir çıkışa özenme eğilimleri de atlanmamalıdır. Böylesi «Sol», macerası bir çıkışın, egemen güçlerin Doğu'daki özgürlük savaşımını, ulusal demokratik haklar savaşımını serüvene sürüklemek tuzağına olanak hazırlayacağı, katkıda bulunacağı gösterilebilmelidir.

Kürt-Türk, her ilerici yurtseverin, demokratın, üzerinde önemle durup düşünmesi gereken bir yol ayrımıdır bu.

Tekstil işçileri DİSK'e bağlı TEKSTİL sendikasına akarken...

TEKSTİL YÖNETİMİNİ AĞIR VE SORUMLU GÖREVLER BEKLİYOR

DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası hızlı bir büyüme içine girdi. Yıllardır kendi koltuklarını koruyabilmek için yeni üye kazanmayı engelleyen ve işverenlerle uzlaşmayı ilke edinmiş olan sendikanın başına çöreklenmiş Rıza Güven ekibinin son genel kurulda yönetimden devrilmesinden sonra Tekstil hızla yeni üyeler kazanmaya başladı.

Tekstil işkolu ülkemizde sömürünün en yoğun olduğu işkollarından biridir. Burjuvazi bu işkoluna büyük yatırımlar yapmıştır. Öte yandan genel bunalımdan fazla etkilenmeyen bir işkoludur.

Tekstil işverenleri uzun yıllardır, bir işverenler sendikasında örgütlüdürler. Toplu sözleşmeler bu sendika ile Türk-İş'e bağlı TEKSİF ve DİSK'e bağlı TEKSTİL arasında ve tüm işyerleri için birlikte yapılmaktadır. Yıllardır TEKSİF'in ve TEKSTİL'in birbirinden pek farklı olmayan yöneticileri işveren sendikasıyla birbirinden farklı olmayan sözleşmeler imzalamış ve her seferinde Tekstil işçilerini satmışlardı.

Ama bu kez durum değişiktir. Tekstil sendikasının yeni yönetimi sendikayı geliştirip, güçlendirme, üyelerinin haklarını geliştirme, sınıf sendikacılığı ilkelerini uygulama çabasındadır. Ege de, Kayseri'de, Çukurova'da birçok yeni fabrika Teksif'den ayrılarak, Tekstil'e geçiyor. Son ve önemli örnek Adana'da Paktaş ve Akdeniz Tekstil işçilerinin Teksif'ten Tekstil'e geçmeleri işyerlerinde yapılan durum tesbitinde PAKTAŞ'ta 3068 işçiden 2968'inin Akdeniz Tekstilde 590 işçiden 505'-inin Tekstil'le üye olduklarını bildirmeleri. Gerek bu hızlı büyümeyi sınıf sendikacılığı doğrultusuna çekebilmek, iç örgütlenmeyi ve safların birliğini pekiştirmek, gerekse büyük umutlarla TEKSTİL'e gelen işçilerin umutlarını yıkmamak için sınıf sendikacılığı temelinde yoğun, özverili çabalar gerekiyor.

Bu kolay bir görev değildir. Eski yönetimin olumsuz mirasının aşılması; sendikal demokrasinin, tabanın eğitim ve örgütlenmesinin pekişmesi; tabanın toplu sözleşme savaşımına aktif olarak katılması; sendika içinde, özellikle yeni örgütlenen bölgelerde bağımsız derebeyliklerin ve anarko-sendikalist, serüvenci eğilimlerin oluşmasının engellenmesi-tüm bunlar tekstil yönetiminin önündeki büyük sorumluluk taşıyan görevler. Bu yolda sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda atılacak her adım, TEKSTİL'in daha hızlı büyümesine, tekstil işkolunda sınıf savaşımının yükselmesine belirleyici katkılarda bulunacak. Aksi halde tekstil işçisinin bilinçlenmesi, Sarı çemberi yıkma atılımı, yeni bir umutsuzluğa ve duraksamaya gidebilir. Bunun sorumluluğu ise ağırdır.

Ayakkabı yapımcıları, «bu ilk eylemimiz bundan sonra tekellere karşı mücadelemiz gelişerek sürecektir»

Türk Tabipler Birliği'nin, Prof. Dr Fikret Ünsal'ın faşist katiller tarafından öldürülmesini protestosu, baskılara rağmen başarı ile uygulandı.

İşçi sınıfı orta katmanları kazanmalı

LENİN, devrimci proletaryanın bağlaşıkları konusunda, 1900-1917'ler Rusya'sında, İşçi-köylü bağlaşıklığını temel aldı ve Büyük Ekim devrimi, bu temel bağlaşıklıkla zafere ulaştı. Ancak Lenin, en geniş yığınların devrimci proletarya çevresindeki ve öncülüğündeki bağlaşıklığını hiçbir zaman gözardı etmedi.

«Lenin, devrim için verilen mücadele sırasında, işçi çevresinde geniş demokratik güçlerden oluşan bir cephenin kurulmasının mümkün ve zo-

Orta katmanlar ekonomik demokratik savaşıma katılıyor

1979 yılının Ağustos ve Eylül ayları, işçi sınıfından teknik elemanlara, eczacılardan ayakkabı yapımcılarına kadar toplumun çeşitli kesimlerinde, önemli bir hareketliliğin gözlendiği aylar oldu. Ayrıca incelenmesi gereken ve önümüzdeki günlerde çok daha geniş boyutlar kazanacağı şimdiden belli olan işçi hareketleri, grevler, direnişler yanında, göreceli bir durgunluk ve bekleyiş içinde bulunan orta katmanların, «tekellere karşı» özü kimisinde çok daha belirgin, kimisinde nüve halinde olan protesto eylemleri, bu kesimlerde yeni bir bilinç sıçraması ve savaşa girme eğilimini haber veriyor. Yine orta katmanlarda gözlenen, düzene aktif olarak karşı çıkma, ve yeni arayışlar içine girme eğilimi, işçi sınıfına, işçi sınıfının öncü politik partisine, onun saflarında dövüşenlere ve yığınları devrime hazırlayanlara çok önemli görevler yüklüyor.

«Proletaryanın devrimci partisinin disiplinini pekiştiren nedir? Bu disiplini denetleyen, ona destek olan nedir? Öncelikle proleter öncünün bilinci, devrime bağlılığı, kararlılığı, fedâkârlık ruhu, kahramanlığı. İkinci olarak da, başta en geniş emekçi yığınlarla proleter yığınlarla ama aynı zamanda, proleter olmayan emekçi yığınlarla bağlaşma, onlara yaklaşma ve hatta belli bir noktaya kadar onlarla kaynaşma yeteneğidir.»

(Lenin, «Komünizmin Çocukluk Hastalığı», Toplu yapıtlar, Fransızca baskı, Cilt: 31, s.18-19)

Bir başka yerde, Lenin, işçi sınıfının, geniş emekçi yığınlara da öncülük etmesi, onların savaşımını da yönlendirmesi gereğini ve bunsuz proleter devriminin olanaklı olmadığı gerçeğini şöyle ifade ediyor: **«Proleter devrimi, emekçilerin büyük çoğunluğunun, öncüleri proletaryaya bağlılıkları ve destekleri dışında olanaksızdır.»** («İtalyan, Fransız, Alman Komünistlerine Selam», Toplu yapıtlar, Fransızca baskı, Cilt: 31, s.54)

Türkiye işçi sınıfının örgütlü gücünün programında, orta katmanlar **«emperyalist tekellerin, büyük burjuvazinin sömürüsü altında ezilen, dağılan, binlercesi proleterleşen»** toplum kesimleri olarak ele alınıyor. Ve, **«orta tabakaların, küçük ve orta sanayicilerin, atelyecilerin, esnafın, küçük tüccarın, zanaatçıların çıkarlarının, yerli ve yabancı tekellere, emperyalizme ve bunların hükümetlerine karşı savunulması»** asgari programa geçiriliyor. **«Mühendis, mimar, doktor, avukat, yazar ve sanatçı gibi serbest meslekten olanların, teknik elemanların, aydınların ve memur, öğretmen, subay gibi aydın emekçilerin»** haklarına sahip çıkılıyor.

Önümüzdeki günlerde, tekellerin, en gerici hükümet formülleriyle atbaşı gidecek ekonomik ve demokratik baskıları, tüm emekçi kesimlerde olduğu gibi, çeşitli kesimleriyle orta katmanlarda da önemli memnuniyetsizliklere, bıçağın kemiğe dayanması karşısında, işçi sınıfının yol göstericiliği ve önderliği olursa, gerçek anti-tekel direnişlerle tutarlı ve kararlı demokratik çıkışlara dönüşebilecek ve yığınsallaşabilecek protestolara, eylemlere gebe. İşçi sınıfı savaşçılarının görevi ise, orta katmanlara düzenin içyüzünü, acılarının kaynağını, suçlusunu, sergilerken, onları bilinçlendirirken, aynı zamanda da, onları proletaryanın savaşımına, işçi sınıfının yanına kazanmak, kurtuluşlarının işçi sınıfının gösterdiği yol ve çözümde olduğunu kavratmak. Bu bakımdan orta katmanların en küçük bir eylem ve kıpırdanmalarını bile değerlendirmek ve sol sekter, dar işçici, troçkist sapmalarla savaşarak, ileri demokratik devrimin en geniş bağlaşıklarıyla en yakın bağlar kurmak için, sabırlı, kararlı bir çalışma gerçekleştirmek, günümüzde büyük önem kazanıyor. Üstelik de, şu veya bu biçimde bir faşizm tehdidinin ağırlaştığı Türkiye'de, bu görev, çoğu yerde gözlendiği gibi, faşizmin aldatmaca ağına kapılan orta katmanların belirli bölümlerini, yapılabiliyorsa antifaşist saflara çekmek, en azından tarafsızlaştırmak açısından da önemli.

Dört farklı kesimde dört farklı direniş.

Ağustos ve Eylül aylarında, orta katmanların çeşitli kesimlerinde, amaçları ve nedenleri ilk bakışta farklı ama ortak yanları da bulunan çeşitli hareketlenmelere, eylemlere tanık olundu. Önce, 9 Ağustos'ta Eczacılar Birliği'nin ilâç sıkıntısını protesto için aldığı yurt çapında eczaneleri kapama kararına, çok sayıda eczacı ve bölge eczacı odası uymadı. Bunlar, AP güdümündeki Eczacılar Birliği'nin bu kararını ilâç karaborsası ve yokluğunun asıl sorumlusu ilâç tekellerini güçlendirmek için alınmış, antitekel özü olmayan gerici bir kandırma eylemi olarak nitelediler ve ilâç tekellerine karşı gerçek bir eylem önerdiler. Bu yapısıyla eczacıların direnişi diğerlerinden çok farklı bir yapı ve anlam kazandı. Ama, Türk Eczacılar Birliği'nin, tekellerin ilâç zammı istemlerine ve ilâç karaborsasının sorumluluğunu kendi üstlerinden Hükümetin üstüne yükleme politikalarına dolaylı destek sağlamak amacıyla aldığı karara karşı eczacıların direnmesi, bu kesimdeki belli başlı bir antitekel bilinçlenmeyi ortaya koyuyordu.

İstanbul, Ankara, İzmir ve daha birçok kentin eczacı odaları, yaptıkları açıklamalarda «ilâç tekellerinin zam almak için bu yola başvurduklarını ve yapay sıkıntı yarattıklarını» söylediler. «Tekellerin depolarında, yokluğu çekilen tüm ilâçların, zam sonrasında piyasaya çıkartılmak üzere bekletildiğini» vurguladılar. Eskişehir, Kütahya, Bilecik illeri Eczacı Odası Başkanı, ilâç tekellerini ve ilâç ham maddesinde dışa bağımlılığı eleştirerek, ilâç hammaddesi yapımının devletleştirilmesini istedi.

Ancak eczacıların, antitekel bir bilincin yansıdığı bu «karşı-direniş»leri bir süreklilik kazanamadı ve bu güne kadar (Arada tekellerin diretmesiyle ilâca yüzde 400'e varan zamlar geldiği ve karaborsa devam ettiği halde) emekçi halktan yana, soruna gerçek çözüm getirici, antitekel yönelimi apaçık bir eczacı eylemi de yapılamadı. Bu nokta üzerinde düşünmek, ilerici eczacılara ilericilerin denetimindeki ve yönetimindeki Eczacı Odaları'na olduğu kadar, onları yönlendirmesi, onlara eylem ve çözüm yolunu göstermesi gereken işçi sınıfı savaşçılarına da düşüyor.

Ayakkabı yapımcılarının antitekel direnişi.

Ayakkabı yapımcılarının, bugüne kadar suskun kalmış bir esnaf-zanaatkâr kesiminin, tekelleşen firmalara karşı direniş kararı almaları, eczacıların eylemlerinin hemen ardından geldi. İstanbul Umum Ayakkabıcı Esnafı Sanatkârları ve Kolları Derneği yöneticileri, 13 Ağustosta, 27 Ağustos - 3 Eylül tarihleri arasında, dükkân kapatma kararı aldıklarını açıkladılar.

Eylem kararının gerekçesi olarak, ayakkabı yapımcılarına hammadde sağlayan ayakkabı tekellerinin 1977 yılından 1979 yılına, yüzde 400 zam yapmaları, buna karşılık yapımcıların aynı süre içinde ancak yüzde 100 zamla yetinmek zorunda kalmaları gösteriliyor, ayakkabı tekelleri ve bu tekellerin sömürüsü suçlanıyordu. Aslında, kundura malzemesi kolundaki tekellerin, devalüasyonu bahane ederek yaptıkları son yüzde 40'lık zam üzerine, ayakkabı yapımcılarının içine düştükleri büyük ekonomik bunalım, eyleme yol açan başlıca neden olmuştu.

Dükkân kapama direnişi kararının alındığı toplantıya binden fazla yapımcı katıldı. Toplantıdan sonra yapılan açıklamada, Ayakkabı tekellerinin keyfi zamlarını ve baskılarını önlemek için, «Ayakkabı ana ve yardımcı malzemelerinin fiyatlarının devlet eliyle ama Ayakkabıcılar Federasyonundan da temsilci katılmasıyla saptanması; tekelci firmaların elinde bulunan, en az bir yıl yetecek stoklanmış mallara el konularak, Federasyon kanalıyla normal fiyatla yapımcılara satılması; tekelci firmaların işlem ve sömürülerine karşı hertürlü yasal önlemin alınarak devlet etkinliğinin gösterilmesi» isteniyordu.

İstanbul Terlikçiler Derneği, Saycılar Derneği ve Frezeciler Derneği yani ayakkabı yapımındaki yan işlerle ilgili çalışanların dernekleri de eylemi desteklediklerini bildirdiler. Bunlar yaptıkları açıklamada «Ayakkabı üreticilerinin ayakkabı malzemelerine haksız ve keyfi zam yapan tekelci firmaları protesto etmek amacıyla uygulayacakları işyerlerini kapatma eylemini destekliyoruz» diyorlar ve kendileri de aynı günlerde işyerlerini kapatacaklarını bildiriyorlardı.

27 Ağustos'da direniş başladı ve yapılan açıklamaya göre 13 bin işyeri ve 100 bin kişi işi bıraktı. Eyleme Ayakkabı Satıcıları Derneği, yani tekellere bağımlı orta ve küçük tüccar kesimi karşı çıktı. Öte yandan, tüm orta katman direnişlerinde, küçük burjuva kesimlerin alışılmış yargısı devreye girdi ve ayakkabıcıların bu eyleme AP'lilerin hükümeti güç durumda bırakma planlarının bir bölümü olarak giriştikleri ileri sürüldü. Buna karşı yaptığı açıklamada, Ayakkabı Yapım

runu olduğunu ve antitekel mücadele temeli üzerinde kurulacak böyle bir cephenin, toplumu sosyalist çizgi üzerinde değiştirecek aktif bir araç olarak görev yapacağı sonucuna varmıştır.» (Fedoseyef, Leninciliğin Sosyalist Devrim teorisi, s. 125, Konuk yay.)

Lenin, kapitalist toplumda, küçük burjuvazinin, orta katmanların sallantılı, ikircimli konumlarını ortaya koydu. Ama proletaryanın görevinin, bu ikircimli konumu, kendi lehine değiştirmek olduğunu da vurguladı. «... Bu iktisadi durum, zorunlu olarak, proletarya ile burjuvazi arasında dalgalanmalara sebep olur. Bu durumda, proletarya ile burjuvazinin arasında yer almakta olan kesin savaşta, bütün toplumsal ilişkilerin pek büyük bir hızla altüst olması ve köylüde olsun, genel olarak küçük burjuvazide olsun, eskiye adet haline gelmiş olana, değişmeze, kök salmış alışkanlık karşısında bir kamptan ötekine göçlere, dalgalanmalara, dönüşlere, güvensizliği vb. tanık olmamız tabii ve kaçınılmazdır. Proletaryanın görevi, bu sınıfa, yada bu sosyal unsurlara - kılavuzluk etmek, üzerinde etkisini sağlamak için mücadele etmektir. Duraksama gösteren, istikrarsız olanları arkasından sürüklemek.. İşte proltaryanın yapacağı şey budur.» (Lenin, Proletarya Diktatörlüğü döneminde ekonomi ve politika, İşçi ve köylü ittifakı, s. 119, Sol yayınları)

Komünist Enternasyonal'in Üçüncü Kongresinde de, işçi sınıfını diğer emekçi kesimlerden soyutlayan sekter anlayışlara karşı savaşım verildi. 1920'lerden sonra, hele 1930'larda Avrupa'da faşizm tırmanırken, işçi sınıfının bağlaşıkları anlayışı da genişledi, «Ortak Cephe» taktiği Enternasyonal'in 7. kongresinde karara bağlandı. Faşizme karşı en geniş toplum kesimlerinin birliğinin sağlanmasına çalışıldı.

İkinci dünya savaşından sonra, hele günümüzde, emperyalist dünyada tekellerin güçlerinin artması, en geniş emekçi yığınları tekellere, tekeller düzenine karşı yöneltti. Tekelciliğin gelişmesi, Tekelci devlet kapitalizmi, toplumda, bir avuç tekelci dışında, tüm emekçi kesimlerin, hatta yer yer burjuvazinin tekel dışı kesimlerinin bile gerilemesini, yaşam düzeyinin düşmesini, baskılarla karşıkarşıya kalmasını getiriyordu. Böylece «Bugünkü antitekel koalisyon, yapı olarak, 1917 Ekim Devriminin arifesinde Rusya'da işçi sınıfının önderliğinde kurulmuş olan ittifaktan çok daha geniş kapsamlıdır.» (Fedoseyef, aynı yapıt, s. 170) Günümüzde, tekelci yapılar orta katmanlar üzerindeki tekelci baskıları büyük ölçüde artırdılar. Orta katmanların hemen hemen tümü, esnaf, zenaatkâr, küçük tüccar, küçük üretici ve aydın kesimler, kapitalizmin ve tekellerin bunalımı arttıkça, bunalımın yükünü taşımak zorunda bırakılmak isteniyorlar. Bu onları, objektif koşulların etkisi altında bilinçlenmeye ve tekellere karşı savaşa girmeye sürüklüyor.

Hemen hemen tüm kapitalist ülkelerin kent küçük burjuvazisi, maddi üretimden kopmaya başlıyor. Dükkânını, atölyesini kapatmak, tekellerin denetimindeki hizmet veya ticaret sektörüne girmek zorunda kalıyor. Küçük esnaf ve zenaatkârın, çıkarlarının nesnel olarak tekellerle kesinlikle çatıştığı bir gerçek. Bu kesimler çeşitli ikircikler taşısalar da, bıçağın kemiğe dayandığı anda, nesnel olarak tekellerin karşısına dikiliyorlar ve savaşımları işçi sınıfının antitekel savaşımıyla birleşiyor.

Orta katmanların memurları, serbest çalışanları, aydınları sanatçıları ve teknik elemanları içeren kesimi ise, tekelci toplumda sürekli genişleme gösteriyor. Bunlar tekeller düzenine karşı kuşkusuz daha bilinçliler ve savaşıma daha hazırlar. Ama bu grupların tümünün işçi sınıfının tavrını tümüyle benimsediği söylenemez. Fedoseyef, gelişmiş kapitalist toplumlarda bu kesimlerin «tekelci politikaya karşı protesto hareketlerinin, çoğu zaman anarşist nitelikte olduğunu ve işçi sınıfına ters düşebildiğini» vurguluyor. Demek ki bu ileri bilinçli demokratik ama küçük burjuva kökenli ve eğilimli kesimlerin işçi sınıfının savaşımına kazanılması ve işçi sınıfı önderliğini benimsemeleri, işçi sınıfına düşen görevler oluyor.

Bu kesim içinde teknik elemanlar ve büro çalışanları üstünde özellikle durmakta yarar var. Lenin bu kesimleri hiçbir zaman tümüyle burjuvazi saflarında saymadı. Onların diğer katmanlar arasında ayrıcalı bir yerleri olduğunu, kısmen burjuvaziye, kısmen ücretli işçilere yaklaştıklarını söyledi. Çağımızda da emekçilerin bu bölümü, proletaryayı, proleter olmayan katmanlarla birleştiren bir ara katman sayılıyor

Bu konuda işçi sınıfının doğru tavrını bir kez daha Lenin belirliyor:

«Bir marksçı için sorun, şu iki uçtan kaçınmaktır: Bir yandan, proletarya açısından «biz acil ve geçici proleter olmayan görevlerle hiçbir şekilde ilgilenmeyiz» diyenlerin hatasına düşmeme diğer yandan da proletaryanın acil demokratik görevlerde yaptığı işbirliğinin, kendi sınıf bilincini ve sınıfsal özelliğini gölgelemesine izin vermemek.» (Toplu yapıtlar, İngilizce basım, Cilt 6, s: 446)

cıları Derneği Başkanı, «Önce bizi komünist diye sıkıyönetime ihbar etmeye kalkıştılar. Şimdi de AP'li olduğumuzu söylüyorlar. Eğer AP'li olsak tekelci sermayeye karşı direnir miydik?» diyordu.

3 Eylül'de eylem bitti ve ayakkabı yapımcıları küçük dükkânlarını açtılar. Ancak, eylem somut bir başarı kazanmamış gibi görünüyordu. Yine de Ayakkabıcılar Federasyonu Başkanı'nın yaptığı açıklama ilginçti. **«Eylemimiz, devletin ilgisizliği yüzünden görünüşte herhangi bir kazanım sağlamadan sona ermiş gibiyse de 55 yıldır uyuduğumuzu anladık. Kamuoyuna ayakkabı fiyatlarındaki artışların sorumlusu biz olmadığımızı ilettik. Bu bizim için ilk eylemdir. Bundan sonra, tekellere karşı mücadelemiz daha da gelişerek sürecektir»** diyordu. Federasyon başkanı, böylece eylemin kısa ama özlü ve doğru bir değerlendirmesini yapmış oluyordu. Gerçekten de, orta katmanların bugüne kadar suskun kalmış bir kesiminin antitekel savaşımda ilk adımıydı bu eylem.

Ayakkabıcıların eylemi, işçi sınıfına ve onun öncü savaşçılarına şunu gösterdi: Tekellerin baskıları, geniş emekçi yığınlarını, ekonomik açıdan, en suskun kesimleriyle bile eyleme sürükleyebilecek oranda artmış, bıçak kemiğe dayanmaya başlamıştır. Zanaatkâr kesimleri, tekelcilik olayını, tekeller sömürüsünü, kendi yaşamlarıyla tanımaya ve tepki göstermeye başlamışlardır. Bu türden eylemlerin ve bu kesimler içindeki uyanış ve kıpırdanmanın yönlendirilmesi, işçi sınıfının demokratik, antitekel savaşımına olanaklar ölçüsünde bu kesimler içinde, hele belli bir bilince ve eylem potansiyeline varmış olanlar arasında etkili çalışma ile katkıda bulunulması gereklidir, küçümsenemez.

Öte yandan, küçük esnaf ve zanatkâr kesiminden gelen direnişleri kuşkuyla karşılamak, bunların mutlaka gerici olacağı yanılgısını beslemek işçi sınıfının bağlaşıklarının ve desteklerinin sınırlarını daraltarak, devrimci savaşıma zarar verir. Önemli olan bu kesimlerden gelen hareketlerin yönüdür. Bu kesimlerin istemlerinin haklılığıdır. Ayakkabı yapımcıları direnişinde eylemin açık ve bilince çıkartılmış bir antitekel özü vardı. Ama orta katmanlardan, esnaf zenatkârlardan yükselen başka eylemlerde bu öz çok daha bilinçsiz, çok daha gizli olabilir. Örneğin bir süre önce AP'li Tiyenşan başkanlığındaki Şoförler Federasyonu'nun gerçekten Hükümeti güç duruma düşürmek için AP paralelinde aldığı kontak kapama kararına karşı alınacak tavır, şoförleri, eylemi örgütleyenlerin niyetlerine karşı uyarmak, ama onlara eldeki tüm olanaklarla gerçeği sergilemek; yani istemlerinin haklılığını ve ekonomik sıkıntılarının tekellerden kaynaklandığını anlatabilmek; haklı istemlerini sonuna kadar savunmak; eylemi gerici yönlendirmeden koparıp, işçi sınıfının yönlendirmesine alabilmekti. Kent küçük burjuvazisinin bu türden eylemleri karşısında, «esnaf, zanaatkâr zaten gericidir; bize ne» tavrı, işçi sınıfının tavrı olamaz. İşçi sınıfının görevi, bu kesimleri gericiliğin pencesinden koparmak ve kendi yanına çekmektir. Evet, güç bir görev ama devrimin başarısı açısından küçümsenmeyecek bir görev.

Teknik elemanlar direniste.

Eylül'ün ilk haftasında, memurlara yapılacak yan ödemeler katsayısının 4'den 6'a çıkarılacağının açıklanmasıyla birlikte, teknik elemanların da dahil bulunduğu geniş bir memur kesiminde huzursuzluk ve çoktan beri içten içe kaynamakta olan patlama potansiyeli de yükseldi. Türkiye'de orta sınıfların en örgütlü kesimlerinden biri olan teknik elemanlar, hayat pahalılığı ve enflasyon karşısında «gülünç» denebilecek bir artış getiren bu karara ilk tepki verenler oldular. Çeşitli odalar açıklamalar yaparlarken TMMOB eylem kararı aldı ve birliğe bağlı tüm mühendis ve mimarların kamu işyerlerinde bir günlük işi bırakma eylemine geçecekleri açıklandı. Teknik elemanlar, bu eylemleriyle ekonomik ve demokratik baskıları protesto ediyor, yan ödemelerin yetersizliği ve teknik elemanlara, kamu işyerlerinde çalışanlara sendika hakkının verilmemesini eylem gerekçesi yapıyorlardı.

Teknik elemanların direnişi, kuşkusuz ayakkabıcıların direnişinden çok farklıydı. Bir kez, toplumun demokratik savaşımda en bilinçli, deneyli ve örgütlü kesimlerinden birinden geliyordu. İkincisi, teknik elemanların eylemlerinin antitekel, antiemperyalist, antifaşist özü son derece açık ve vurguluydu. 19 Eylülde, teknik elemanların büyük çoğunluğu tüm bölgelerde işi bıraktılar. Ya topluca işyerlerini terkettiler, yada işyerlerinde çalışmadan oturdular. Orta katmanların aydın kesimlerinin işçi sınıfına en yakın bölümlerinin bu eylemini, bazı yerlerde, işçiler, fabrikalar destekledi.

Örneğin Zonguldak'ta, mimar ve mühendisler, kamu kuruluşlarında çalışmama eylemi uygularken, işçiler de bir günlük maden ocaklarına girmeme kararı aldılar. Benzeri destekleme eylemleri, çok yaygın olmamakla birlikte, yer yer ilgi çekici biçimlerde gözlendi.

Teknik elemanların ileri boyuttaki, bilinçli direnişlerinin yeniden yükselmesi işçi sınıfının, onun örgütlü savaşerlerinin önüne bir başka görev koyuyor. Teknik eleman kitlesini, işçi sınıfının örgütlü savaşımına kazanmak, ileri demokratik bilinçteki bu kitleyi işçi sınıfının örgütlü öncülüğünde daha fazla toparlamak ve son eylemde yer yer gözlenen, işçi sınıfının doğrudan desteğini yaygınlaştırmak...

Ve doktorlar, memurlar, öğretmenler.

Teknik elemanların direnişinden iki gün önce, 17 Eylül'de, Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyinin kararı üzerine, hekimler, Çukurova Tıp Fakültesi Rektör yardımcısı Profesör Dr. Fikret Ünsal'ın faşistlerce öldürülmesini ve hekimlere yöneltilen saldırıları protesto için tüm yurtta bir saatlik saygı duruşu kararı aldı. Karar, kurumlardaki baskı ve engellemelere rağmen, genel olarakb aşarıyla uygulandı. Bu eylem, gerek biçimi gerekse nedeni açısından diğerlerinden ayrılıyorsa da, bir ortak öz bulmak yine de olanaklı. Hekimlerin eylemi antifaşist bir eylemdi. Bu niteliğiyle faşizmin kaynaklandığı egemen güçlere, onlarla işbirliği yapanlara ve bu güçler karşısında kararsız ve çaresiz kalanlara yöneliyordu. Daha da önemlisi, orta katmanların aydın kesimlerinin genel huzursuzluğunun bir yansımasıydı.

18 Eylül günü İstanbul'da, Tüm-Der İstanbul şubesine üye memurlar, yan ödeme katsayısının 6'ya çıkmasıyla gerçekleşen 140 liralık ücret artışının hayat payalılığı karşısnıda memurlarla alay etmek olduğu gerekçesiyle 17 kamu kuruluşunda iki saatlik işi bırakma veya yavaşlatma eylemine giriştiler.

Bu sırada, TÖB-DER'in, 29 Eylülde faşist baskıların ve saldırıların kırılması, öğretmenlerin sendikal haklarının kazanılması için yığınsal eylemler yapacağı açıklandı.

Küçük esnaf - zenaatkâr kesimlerden, teknik elemanlarla, öğretmenlere, memurlara kadar, çeşitli orta katmanların hareketliliği, önümüzdeki günlerde -tezgâhlanmakta olan faşizm veya benzeri bir gerici hükümet seçeneği gözardı edilmeksizin- nesnel koşulların etkisi altında kendiliğinden yükselme potansiyeli taşımaktadır. Bu potansiyelin değerlendirilmesi, yığınların emperyalizmin ve tekellerin baskılarına, sömürülerine karşı savaşımı yükseltmelerinin sağlanması, bu savaşım ve eylemleri içinde, işçi sınıfının bağlaşıklarıyla yakınlaşması için çalışmak, kendiliğinden patlamaları, eylemleri yönlendirmek, örgütlemek hep işçi sınıfı öncülerinin görevleri arasındadır. Bu yolda, belki ağır ama mutlaka ileri ve etkili adım atmak gerekiyor.

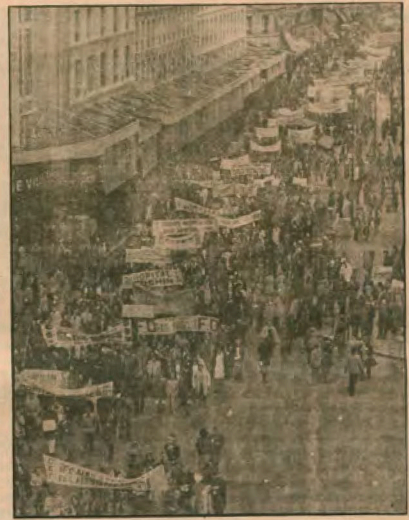
Eylemin eyleme model olduğu, ayakkabıcıların eyleminin bir süre sonra mutlaka benzerlerini getireceği teknik elemanların eylemlerinin memurlarınkine güç vereceği, hareketlilik ağı bir yandan çözüldü mü, ilmikleri tek tek sökülen bir örgü gibi ardının alınamayacağı açıktır. Bundan yararlanılmalı, gerçek yığın eylemlerinin en küçük bir kırıntısı bile iyi değerlendirilmeli, benzerlerinin örgütlenmesine çalışılmalı, ders çıkarılmalı, içinde yer alınmalıdır. Unutulmamalıdır ki, işçi sınıfı tüm emekçi sınıf ve katmanların da öncüsü ve gerçek kurtarıcısıdır.

Unutmayalım, Orta katmanları kazanmak güç ve sabır isteyen bir iştir. Orta katmanların **«Sempatisi, desteği bir anda kazanılmaz... Onlar, ancak, güç, çetin, uzun nefesli bir savaşım sonunda kazanılabilirler.»** (Lenin, Toplu yapıtlar, Fransızca baskı, Cilt 30, s. 54)

Kapitalist ülkelerde bunalım, grevler ve seçimler...

Tekelci burjuvazinin bunalımın çare olarak uyguladığı politikalar iflas halinde.

Ekonomik istikrarsızlık politik yaşama da damgasını vuruyor.

KAPİTALİST sistem İkinci Dünya Savaşından sonra en zorlu devri bunalımını yaşadığı 1974-1975 lerden bu yana bir türlü belini doğrultamadı. Dahası büyük umutlar bağladığı, kapitalist ekonomide canlanma yılı olarak ilân ettiği 1980 kapıya dayandığı halde, her geçen gün daha ciddi sorunlarla karşı karşıya geliyor. İngiliz «The Economist» dergisi, Türkiye'nin de üyesi olduğu OECD'nin hazırladığı raporların gerçeklerden uzak kalmasından yakınırken, Amerikan tekellerinin yol göstericisi olarak bilinen Hudson Enstitüsünün müdürü Hermann Kahn, «2000 yılına dek hayaiperest olunmamasını, vaziyeti idare etmenin yollarının aranmasını» sağlık veriyor.

Bu arada kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketinin büyük bir ivme kazandığı, işçi sınıfının politik ekonomik tüm örgütlerinin etkinliklerini artırdığı yığınların genel demokratik talepler uğruna savaşımının hızlandığı gözleniyor. Tek tek ülkelerde ülkenin gelişme düzeyi, toplumsal çelişkilerin derinliği ve keskinliğine uygun olarak bu olgular değişik biçimde yansıyor. Ancak 1975'lerden bu yana, devri bunalım, para bunalımı, enerji ve hammadde bunalımı, mali bunalım gibi pek çok olgunun üstüste binmesi, yeni sömürgeciliğin emperyalist mihraklara eskisine oranla daha az artı-değer getirmeye başlaması, günümüzün belirgin olguları durumunda.

SSCB Bilimler Akademisi Uluslararası İşçi Sınıfı Hareketi Enstitüsü Müdürü Timur Timofevey, bütün bunlardan şöyle bir sonuç çıkarıyor: «Tekelci devlet kapitalizmi tekelci devler düzenleme sistemi artık bunalım süreçlerine egemen olma yeteneğini kaybetmiş görünüyor. Bütün mekanizmaların, çok yanlı ve önemli ölçüde bozukluk gösterdiği sarsıldığı gözleniyor.»

BUNALIMA KARŞI POLİTİKALAR İFLAS HALİNDE

Bütün bu gelişmeler karşısında tekelci devlet, belli önlemler almaya çalışıyor. Anti-kriz uygulamalar ve bunalımdan çıkış yolu olarak gösterilen tek, yol işçi ve emekçi yığınların dolaylı ve dolaysız vergilerini artırmak, ücretleri ve maaşları dondurmak ve kısıtlamak, tekellerin vergilerden muaf tutulmasını sağlamak, tekellere çeşitli kolaylıklar sağlamak, eğitim sağlık gibi toplumsal harcamaları kısmak, silahlanma harcamalarını artırmak, kamu kuruluşlarını özel sektöre devretmek... Bütün bu önlemler, bir tek cümleyle, şöyle özetleniyor: Bunalımın yükünü işçi sınıfı ve emekçilerin omuzlarına yükleme politikası.

Bu politika ise kapitalist ülkelerde geniş yığınların muhalefeti ile karşı karşıya geliyor.

İŞSİZLİK VE GREV HAREKETLERİNDEKİ YENİ ÖGELER

1979 Ocak ayında yalnızca AET ülkelerinde işsiz sayısı 6.5 milyonu geçiyordu. Aynı günlerde ABD'de resmi verilere göre 6 milyon, Japonyada ise 1 milyon 240 bin işsiz vardı. Ayrıca kısa iş günü uygulaması nedeniyle yarı işsiz sayılabilecek kitlelerin bu verilere dahil olmadığını da belirtmek gerekiyor. Bu arada işsizler ordusuna son zamanlarda kafa emekçilerinin de katıldığı gözleniyor. Belli bir ücret ya da maaş karşılığında çalışan mühendisler, öğretmenler, kamu görevlileri, büro çalışanları, proleterlerin yanı sıra, işsizlerin önemli bir bölümünü oluşturuyorlar. Tekellerin, günümüzün en önemli olayı olan bilimsel-teknik devrimden yararlanarak işyerlerinde yaptıkları düzenlemeler bu işsizlerin sayısını daha da kabartıyor, çelişkileri daha da keskinleştiriyor.

Bütün bu gelişmelere paralel olarak özellikle sanayileşmiş kapitalist ülkelerde grev hareketlerinde de büyük bir artış kaydediliyor. Sık sık biraraya gelerek bunalıma çareler arayan «Yediler»in ülkelerinde, yani ABD, Federal Almanya, Japonya, Kanada, İngiltere, İtalya ve Fransa'da 1970'de grevci işçi sayısı 12,5 milyon iken, 1975'de 23,5 milyona çıkıyor. 1979'lara gelindiğinde ise yalnızca bir tek ülkede bir yılda greve giden işçilerin sayısı 5-6 milyonu aşıyor.

Öte yandan antitekel eylemlere katılanların sınıfsal bileşiminde de yenilikler gözlenmekte. işçi sınıfının yan sıra, teknik elemanlar, öğretmenler, kamu görevlileri, memurlar da protestolarını dile getiriyorlar, ekonomik ve demokratik taleplerini ortaya koyuyorlar. 1978'de Paris'teki belediye işçilerinin grevi, Belçika'da televizyon ve radyo çalışanlarının grevi İspanyada posta idaresi çalışanlarının grevi, Portekiz'de, İngiltere'de memur ve teknik elemanların grevleri bunlar arasındadır.

Günümüzün grev hareketlerindeki yeni gelişmelerden bir başkası da ekonomide çeşitli dalların içiçe girmesi özelliğinden başarılı bir biçimde yararlanılmasıdır. Tek tek dalların çalışanlarının eylem birliği, kilit sanayilerdeki grevin başarısı için güç birliği, emekçilere yeni başarı olanakları yaratıyor. Ayrıca grevler, yalnızca ekonomik taleplerle değil, aynı zaman da yönetime katılma, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, iflas ettiği öne sürülen işletmelerin işçilere devredilmesi, bütçedeki toplumsal harcamaların arttırılması, silahlanma harcamalarının kı- yol açan değişen koşullardı. sıtlanması, antifaşist önlemler alınması, demokrasinin genişletilmesi, yumuşama sürecinin askersel yumuşama ile tamamlanması gibi politik talepler de içeriyor.

Tekelci kapitalizmin sahip olduğu politik kurumların yetersizliği, işe yaramazlığı işçi sınıfı başta olmak üzere tüm emekçilerin sorunlarına çözüm getiremediği gerçeği daha da belirginleşiyor, daha geniş yığınlara maloluyor.

Dünya Sendikalar Federasyonu 1979 Nisan başlarındaki 30. Genel Konsey toplantısında, bütün bu gelişmeleri şöyle özetlemişti: Dünya Sendikalar Federasyonu, Uluslararası Hür Sendikalar Federasyonu ve Dünya Emek Federasyonu, aralarındaki görüş ve savaşım biçimi ayrılıklarına karşın, her geçen gün aynı doğrultuda savaşıma yaklaşmaktadırlar. Taban, işçiler, emekçiler sarı sendikaları da savaşıma zorlamaktadır.

POLİTİK İSTİKRARSIZLIK NEREYE VARIR,

Tekelci devlet kapitalizminin bütün bu gelişmelere egemen olamaması, politik yaşama da yansıyor. Kapitalist ülkelerdeki komünist ve işçi partilerinin etkinlikleri, güçleri artarken, diğer yandan da politik yönelişler arasındaki kutuplaşma da büyüyor. Özellikle son zamanlarda yapılan seçimler, sağcılar ile, sol güçler arasındaki oy farklarının kapandığını seçim sonuçlarını merkez oyların, hareketsiz sanılan kitlelerin belirlediğini gösteriyor. İtalya'daki, Fransa'daki, İsveç'teki son seçimler, bu gelişmenin en somut ve en belirgin örnekleridir.

Bu politik istikrarsızlık ve tekelci devlet kapitalizminin çaresizliği politik açıdan iki gelişme yönü içeriyor. **Birincisi** politik istikrarsızlığın gerici bir çözüme yönlendirilmesi, tek tek ülkelerde ve uluslararası planda kanlı, hırçın, baskıcı, militarist rejimlerin kurulması ve bunların dünya çapında tehlikeli maceralara girişmeleridir. İkincisi ise, politik istikrarsızlığın, sol partiler ve örgütler lehine çözümlenmesi, işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınları açısından kalıcı çözümlere varılması, uluslararası planda da barışın ve yeni bir ekonomik düzenin egemen olmasıdır.

Politik istikrarsızlığın birinci yönde çözümlenmesi, işçi sınıfı başta olmak üzere, emekçilerin zararına olduğu kadar, dünya barışı açısından da tehlikelidir. Tek tek ülkelerdeki neo faşist hareketlerin kan alması, uluslararası nitelik kazanmaya çalışması bu arada yine tek tek ülkelerde intikamcı, savaş kışkırtıcısı, militarist çevrelerin yumuşamaya karşı, silahsızlanmaya karşı açık tavır almaya başlamaları bu gelişmenin işaretleridir. Bu nedenle bir yandan tüm antitekel güçlerin eylem ve cephe birliğini sağlamak, diğer yandan da uluslararası barış cephesinde yer almak, acil ve acil olduğu kadar yaşamsal bir görev oluyor.

1979 Sonbaharında kapitalizmin egemen olduğu ülkelerde durum, özetle budur.

BSS Ağustos sayısında SAVAŞ YOLU'nu tanıtıyor

Dünya komünist ve işçi partilerinin yayın organı Barış ve Sosyalizm Sorunları dergisinin Ağustos sayısında SAVAŞ YOLU tanıtılıyor. 34 dilden 145 ülkede yayınlanan dergi, SAVAŞ YOLU'nun çıkmasıyla birlikte Türkiye emekçilerinin haftalık bir yayın organına kavuştuğunu belirtiyor. Türkiye'deki tüm ulusal demokratik güçlerin birliğini savunan SAVAŞ YOLU'nun, TKP'nin legale çıkması savaşımında, ön sıralarda yürüdüğü söyleniyor.

BSS Ağustos sayısındaki tanıtma yazısında, SAVAŞ YOLU'nun ilk günden bu yana uğradığı baskılardan da söz ediliyor. Yazışleri Müdürü Ali İhsan Özgür-ün hunharca katli, derginin afişlenmesine katılan yüzlerce ilericinin gözaltına alınması, sıkıyönetimin ilân edilmesinden sonra derginin sıkıyönetim bölgelerinde yasaklanması kaydedilerek şöyle deniyor: «Tüm baskılara karşın SAVAŞ YOLU, sınıf savaşımına katılmakta, işçilerin günlük talepleri ile ileri ve demokratik ve Türkiye uğruna savaşımlarını başarıyla birleştirmektedir.»

Emperyalizm saldırı odağı olarak neden Lübnan'ı seçti.

İSRAİL orduları, her gün Lübnan'a, özellikle de Güney Lübnan'a saldırılarını sürdürüyor. Bu saldırılarda napalm bombaları, kimyasal silahlar, çok başlıklı kaset bombalar kullanılıyor. Diğer yandan Lübnan üzerindeki politik baskılar manevralar artırılıyor. Kuşkusuz bütün bunlar bir rast lantı değil, planlı, programlı yürütülen bir kampanyanın sonucudur.

Lübnan, bağımsızlığını kazandığı 1946 yılından bu- yana sürekli olarak Ortadoğu'daki emperyalist-siyonist manevraların barometresi olmuştur. Bu nitelik, Camp David ihanet anlaşmalarının tüm bölgeye yaygınlaştırılmasına çalışıldığı şu günlerde de varlığını koruyor. Çünkü 1948 yılında İsrail'in başlattığı savaş sonucunda 1 milyonun üzerinde Filistinlinin göç ettikleri Lübnan'da Fransız emperyalizminin geride bıraktığı Anayasa ve yönetim düzeni, emperyalizme ve siyonizme çeşitli olanaklar sağlamaktadır.

Lübnan'da Fransızların geride bıraktığı yönetim biçimi, emperyalizmin «böl ve yönet» politikasının aynası durumunda dır. Hristiyanların maruniler, ortodokslar ve katolikler, müslümanlarında sünniler, şiiler, hanefiler olarak ayrıldıkları bu ülkede Anayasa tüm yönetim yet kilerini marunilere tanıyor. Marunilerin parlamentoda 6 üyeliklerine karşılık, müslümanların 5 temsilcisi bulunuyor. Tüm politik faaliyetler dinsel topluluklarca yürütülüyor. Ayrıca emperyalizmle işbirliği içindeki egemen maruniler, sınıfsal çelişkileri gizlemek, sınıf çatışmalarına dinsel görüntüler kazandırmak konusunda Anayasanın sağladığı tüm kolaylıklardan yararlanıyorlar.

GEÇMİŞTE NELER OLDU?

Egemen sınıfların ve egemen dinsel topluluğun çıkarlarını korumak, Lübnan topraklarında gelişen Filistin direnişini ezmek, sosyal kurtuluş savaşımıyla bütünleşen ulusal kurtuluş savaşımının yol almasını önlemek amacıyla 1969 yılında Kamin Şamun'un Ulusal Liberal Partisi, Pierre Gamayel'in Kataeb Partisi ve Ulusal Blok Partisi «ulusal koalisyon» da birleştiler. 1969 yılında bu üçlü koalisyon, Lübnan topraklarındaki Filistinlilere saldırdı. Lübnan halkı bu kanlı saldırıyı protesto etti ve Beyrut, Tripoli, Sayda gibi pek çok Lübnan kentinde düzenlenen gösterilerle, saldırının durdurulması istendi. 3 Kasım 1969'da Yasser Arafat ile Lübnan orduları komutanı E. Boustany Kahire'de bir anlaşma imzaladılar. Filistin direniş hareketi Lübnan'da kaldı.

1973 Mayısında Lübnan'da ki gericiler, bir İsrail paraşüt birliğinin provokasyonunu bahane ederek yeniden Filistinlilere saldırdılar. Bu kez de Lübnan halkı Filistin halkı ile eylem birliği yaptı. Melkart Anlaşması, Kahire Anlaşmasının sürdüğünü vurgularken, Filistin direniş hareketi önderleri ile Lübnan ordusu ileri gelenleri yeniden görüşmeler yaptılar. Ancak bu kez Lübnan'da barış ve demokrasi güçleri de tek bir cephede toplanmışlardı. Lübnan Komünist Partisi, Kemal Canpolat'ın ilerici Sosyalist Partisi, Lübnan Komünist Eylem Örgütü, Ulusal Sosyal Parti, Bağımsız Nasırcı Hareket ve Baasçılar, Ulusal Yurtsever Güçler Blokunu kurmuşlardı. Ve Lübnan halkının emperyalizme, siyonizme ve egemen sınıflara karşı savaşımı Filistin direnişine örgütlü bir biçimde omuz veriyordu.

1974'lerde FKÖ Birleşmiş Milletlerde gözlemci statüsü kazandı ve Ortadoğu sorunuyla ilgili tüm toplantılara katılma görüşlerini ve taleplerini ortaya koyma olanağına kavuştu. Yine aynı yıl Birleşmiş Milletlerde kabul edilen 3236 nolu kararla Filistin halkının kendi yazgısını belirleme, bağımsız devletini kurma hakkı uluslararası geçerlilik kazandı.

1975'de falanjist lider Pierre Gamayel, Lübnan'daki Filistin direnişine karşı yeni bir kampanya başlatırken, ABD'nin eski Dışişleri Bakanı Kissinger de «adım adım» politikasını uygulamaya koyuyor. Mısır ile ABD arasındaki ilişkiler hızla bağlaşıklığa dönüşüyordu. Silahlı falanjistlerin bir Filistin otobüsüne ateş açmaları, Lübnan'da yeni bir içsavaşın patlak vermesine yol açtı. Uzun süren iç savaş, Suriye'nin müdahalesi sonucunda durdu. Bu arada Filistin direniş hareketi ile Lübnan Yurtsever Güçler Bloku arasındaki savaşım kardeşliği de pekişti. Lübnan'da ilerici güçlerle Filistin direniş savaşçıları güçlü bir cephe oluşturdular. Tüm Ortadoğu halklarına örnek oldular.

Ortadoğu'ya ilişkin emperyalist ve siyonist planların Camp David'e doğru yönelmesiyle birlikte ve Sedat yönetiminin Arap ulusal kurtuluş savaşına kesin ihanetinden sonra Lübnan'da durum yeniden gerginleşti. Hükümet, gericilerden oluşan orduyu güneye İsrail saldırılarını göğüslemeye gönderdi. Ancak binbaşı Haddad, siyonist lerden aldığı destekle burada bağımsız bir devletçik ilan etti. Bu devletçik İsrail saldırıları için bir sıçrama tahtası oldu.

Bütün bu gelişmeler gözönüne alındığında, emperyalizmin ve siyonizmin saldırı odağı olarak neden Lübnan'ı seçtikleri kolayca kavramak mümkündür.

Çünkü Lübnan Filistinlilerin yoğun olarak yaşadıkları, Filistin direnişinin örgütlü bir biçimde savaşım verdiği ülkedir.

Çünkü Lübnan'da dinsel farklılıklar, toplumsal çelişkiler çok keskindir. Bu nedenle emperyalizmin ve siyonizmin saldırılarına en zor karşı koyacak ülkedir.

Çünkü Lübnan Camp David ihanetine şu günlerde en kolay çekilecek, bu ihanete Arap ülkelerinin de ortak edilmesine köprü görevi yapacak sık sık politik istikrarsızlıkla karşı karşıya gelen bir ülkedir.

Çünkü israil yayılmacılığı toprak istemektedir. Su kaynağı sıkıntısı çeken İsrail yönetimi, Litani ırmağına göz dikmiştir.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda Ortadoğu sorununun ele alınacağı şu günlerde Lübnan etrafında dönen dolaplar işte bu noktalarda düğümleniyor.

Lübnan bağımsızlığını kazandığı 1946 yılından bu yana, emperyalist-siyonist manevraların barometresi oldu.

kısa... kısa...

Enformasyon Bülteni İ.BİLEN'in "NATO" yazısını yayınladı

Dünya Komünist ve İşçi partilerinden haber, yazı ve yorumlar yayınlayan Enformasyon Bülteni, 16-17.1979 sayısında TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in «Savaş makinesi NATO» yazısını yayınladı. TKP Merkez Komitesi organı «Atılım» gazetesinin 1 Mayıs tarihli sayısından alınan yazıda, kurulduğu günden bu yana 130 silahlı saldırıda bulunan NATO'nun saldırgan, barış ve halk düşmanı yönleri Türkiye örneğinde somutlanıyor. Türkiye'nin NATO'ya girişi sırasında komünistler ve barış güçleri üzerindeki baskılar aktarılıyor ve bugüne dek NATO üyeliğinin Türkiye'de ne gibi sonuçlar verdiği gösteriliyor. TKP Genel Sekreteri İ. Bilen'in, NATO'nun 30. yıl nedeniyle bir başka yazısı daha önce Barış ve Sosyalizm Sorunları dergisinde yayınlanmıştı.

Yunan Komünist Gençliği Festivali görkemli oldu.

Yunanistan Komünist Gençlik Örgütü KNE'nin 5. ulusal festivali, Yunanistan'ın baş kenti Atina'da yapıldı. Peristeri'deki festival görkemli bir yığın eylemiyle son buldu. Mitingde konuşan Yunanistan Komünist Partisi Genel Sekreteri Harilaos Florakis, Akdeniz deki tüm yabancı askersel üslerin varlığına son verilmesini istedi. Bir milyonun üzerinde gencin katıldığı festivale Türkiye ilerici gençliğinin yığın örgütü İGD de katıldı.

Avrupa Komünist partileri yayın organları bayramları yapıldı

Fransız Komünist Partisi organı L'Humanite, İtalyan Komünist Partisi organı Unita, Çekoslovakya Komünist Partisi organı, Rude Pravo, Belçika Komünist Partisi organı Drapeau Rougex ve Rode Vaan'ın bayramları yapıldı. Milyonlarca ziyaretçinin katıldıkları bayramlarda, çeşitli toplantılar, seminerler, mitingler, kültürel gösteriler düzenlendi. Bayramlara, kardeş komünist ve işçi partileri organları, bu arada TKP Merkez Komitesi organı Atılım gazetesi de katıldılar.

F.Almanya'da komünist işçilere baskılar artıyor

Federal Almanya'da komünistlere uygulanan meslek yasakları sürerken, demiryolu işçilerine, bu arada lokomotifçilere baskılar arttı. Alman Komünist Partisi'ne üye olan demiryolu işçileri bir bir işten atılırken, hükümet, bu uygulamanın «güvenlik» açısından zorunlu olduğunu öne sürüyor. AKP, meslek yasaklarını, demiryolu işçilerine uygulanan baskıları şiddetle kınıyor.

İşçi sınıfının bağımsız politikası ve seçimler

14 Ekim seçimlerinden beri, seçimlerde tavır ve **işçi sınıfının bağımsız politikası** tartışmaları, her seçim döneminde, sol ve sosyalist çevreler tarafından yeniden gündeme getiriliyor. İşçi sınıfının bağımsız politikasının somutlanması, bu tartışmalarda, çoğu kez, şuna veya buna oy vermeye indirgeniyor. Gerek sağ, gerekse sol oportünistlerin, işçi sınıfının bağımsız politikası sorununu, getirip seçimlerde düğümlemelerinde pek şaşıracak taraf da yok...

İşçi sınıfının bağımsız politikası, kapitalist sömürü düzenini devrimci yoldan aşmak için işçi sınıfının öncü gücü tarafından izlenen politikadır. Bu «bağımsız» politika, sömürü toplumunun reformlar yoluyla, değiştirilmeden iyileştirilmesini hedefleyen sağ reformist partilerden, burjuva ve küçük burjuva sosyalistinden bağımsızlıkta ifadesini bulur. Bu anlamda bağımsız politika, düzenin her türlü haksızlıklarına karşı, toplumdaki tüm emekçilerin uğradığı baskılara karşı işçi sınıfının kararlı savaşımını, yığınlara siyasal gerçekleri açıklayarak ve sosyalizm hedefini göstererek onların politik eğitimini ve aydınlanmasını, devrimin politika ordusunun hazırlanmasını, işçi sınıfının tüm ilerici kesimlerinin örgütlenmesini diğer emekçi katmanlarla bağlaşıklık politikası izlemesini devrimin öznel etmeninin güçlendirilmesini içeren bütünsel bir politikadır. Bu politikanın somutlanması ise, kimilerinin sandığı gibi, seçimden seçime şunun veya bunun desteklenmesinde, seçimlere katılıp katılmamakta, kısaca seçimden seçime değil, günlük yaşamda, günlük savaşımda her an gözlenir, gözlenmelidir.

İşçi sınıfının bağımsız politikası, onun bu politika çerçevesindeki bağımsız eyleminden ayrılmaz politik eylem. Engels'in de belirttiği gibi, devrimin hazırlanmasını öngörenlerin vazgeçemeyecekleri bir yöntemdir. 1 Mayıs'lar DGM direnişleri, antifaşist kampanyalar, Ulusal bağımsızlık yürüyüşleri, daha aynı çizgideki niceleri, işçi sınıfının bağımsız politikasının günlük savaşım da ete kemiğe bürünmüş biçimleridir.

İşçi sınıfının bağımsız politikasını, 141-142'lerin, antidemokratik yasaların tanıdığı legalite sınırları içinde seçimlere katılma hakkı kazanıp, bağımsız listeyle seçimlere katılmak olarak görüp bununla sınırladınız mı, o zaman kolay yoldan rahatlamak, kendini bağımsız saymak olanaklıdır.

BAĞIMSIZ TAVRIN SEÇİMLERDE SOMUTLANMASI

İşçi sınıfının bağımsız politikasını onun politik eyleminden koparanlar, sorunu, seçimlerdeki tavırlara indirgerler. Seçim dönemlerinin yığınların daha fazla politikleştiği dönemler olduğu doğrudur. Ancak **«Parlamento seçimlerine ve Parlamento savaşımına katılmak, proletaryanın devrimci partisi açısından tam tamına, sınıfının geri katmanlarını eğitmek, eğitimsiz, ezilen ve cahil bir yığını uyandırmak ve aydınlatmak için zorunludur.»** (Lenin, Seçme Yapıtlar, Cilt 3, s. 380)

Nitekim, işçi sınıfının öncü gücü, parlamento seçimlerini ve çalışmalarını bu çerçevede, yani yığınların devrime hazırlanması olarak değerlendirir. Oy sorunu ise, içinde bulunulan döneme göre saptanan **taktik** bir sorundur.

İşçi sınıfının seçimlerdeki bağımsızlığı ne legal partilerin seçimlere ayrı listelerle katılmaları, ne bağımsız aday koymak, ne de boykotla somutlanır. Öyle durumlar olur ki, işçi sınıfı bağımsızlığını, belli çizgileri destekliyerek en iyi ortaya koyabilir, öyle durumlar olur ki boykotla, ama heryeri bir kürsü olarak kullanarak somutlayabilir, yine öyle durumlar olur ki, bağımsız adaylarla veya seçimlere örgütsel katılımla somutlayabilir. Asolan belli bir hedef, **devrim hedefi** etrafında, dönemin koşullarında o hedefe en fazla yaklaştırabilecek yolu, taktiği seçmektir.

TUTARLI VE İLKELİ BİR ÇİZGİ

Seçimlerde işçi sınıfının bağımsız politikasının somutlanmasında, işçi sınıfı ve devrimin çıkarlarının başa alınmasında, 1973'den bu yana tutarlı ve ilkeli bir çizgi vardır: İşçi sınıfının politik partisinin, öncü gücünün çizgisi...

Kısaca hatırlayalım:

1973 Genel Seçimleri arifesinde, o dönemin koşullarında yapılan çağrı, **AP, CGP, DP, MHP gibi 12 Martın kanını üzerinde taşıyan partilere «oy yok»** çağrısıydı. Bir boykot önerilmiyor, ilerici demokrat adayların desteklenmesi isteniyordu. Dönem, 12 Mart rejiminin uzantılarının hâlâ sürdüğü dönemdi. Açık, onun, askersel rejim tehdidi ortadan kalkmamıştı. Özgül koşullar, seçimlerde faşizmi geriletebilme, faşizan özlemleri caydırma ortamı yaratmıştı. Süreç içinde sola kayan ve 12 Mart rejimine kesinlikle karş olduğunu ileri süren CHP, demokrasi ve özgürlük vaadleriyle, yer yer işçi sınıfının asgari programıyla çakışan program niteliğindeki «Ak günlere» bildirgesiyle, demokratik kesimlerden oy istiyordu. Karşı seçenek ise, bir ölçüde 12 Martın devamı olabilecek bir AP veya gerici partiler koalisyonuydu.

Gerçekten de seçim sonrasında, 12 Mart rejiminin aşılmışlığı somutlandı. Hükümet bir CHP-MSP koalisyonu biçiminde, sivil yönetime geçti. Kısaca, yığınlar çağrıya yanıt verdiler. İşçi sınıfı, doğru bir taktikle, kendi yolunda yürüyebilmek için, o dönemdeki güç ve örgütlülük düzeyini iyi hesaplayarak, «kendisine en gerekli şey olan demokrasiyi» bir ölçüde sağlayabilmek üzere oy kullanmış o dönem önerilen işçi sınıfını temsil etmekten kesinlikle uzak Birlik partisinden bağımsız aday «siyasal ölülere» oy vermemiş, devrimci güçlerin gerilediği yer yer ezildiği bir dönemin koşullarında, son derece yanlış olan «boykot» önerilerine de rağbet etmemişti.

14 Aralık seçimlerini, 5 Haziran 1977 Genel seçimleri izledi. Bu seçimlerde ki tavır ve değerlendirmeler, işçi sınıfının bağımsız politikasını kimin kavradığının ve uyguladığının ayracı sayılabilir.

İktidarda MC Hükümeti vardı. Açık Faşizm tehdidi yine kapıdaydı. Faşist parti iktidar ortağıydı ve devlette kilit noktaları hızla ele geçiriyor, hızla örgütleniyordu. Faşist terör ve baskı sürüyordu.

İlk ve güncel görev MC'nin iş başından uzaklaştırılması, demokratik özgürlüklerden yana bir hükümetin işbaşına getirilmesiydi. Parlamento oy ve seçim hesapları, oy dengesinin çok hassas olacağını, dağıtılan veya kullanılmayan her oyun MC hanesine kazanılmış sayılacağını ortaya koyuyordu. İşçi sınıfının bağımsız politikasının somutlanması, böyle bir dönemde, «ben bağımsızım» gösterileri yapmak ve cılız bir ses çıkartmak değil, MC'nin devrilmesi, demokratik hak ve özgürlükler isteminin yaygınlaştırılması için, yani işçi sınıfının kendi bağımsız hedeflerine yaklaşabilmesi için daha demokratik bir alternatif aramaktı.

«Eli kanlı AP, MHP, CGP ve DP adaylarına oy vermeyin, maocu grupların bölücü tuzaklarına düşmeyin, oylarınızı bölmeyin» çağrısı yapıldı.

Aynı sıralarda, «sol» oportünist kanatların büyük bölümünden «boykot» çığlıkları yükseliyordu. Oysa, MC'nin dönemin koşullarında, seçim sonuçlarıyla da olanak kazanabileceği bir ortamda, boykot yanlıştı ve faşizm tehlikesini güçlendirmekten başka işe yaramazdı. Sosyalist partiler kesiminde ise, bu defa seçimlere katılabilme, hakkı kazanmış olan TİP, bu hakkı kazanabildiği ve seçim çalışması yürütebileceği için, «refarandum» olarak nitelediği ve CHP'yi desteklediği 1975 kısmi seçimlerinden (bu görüşe göre) çok daha fazla referandum niteliği taşıması gereken 1977 5 Haziran seçimlerine parti olarak kendi listeleriyle katıldı.

TİP, bu seçimlerde, ilerici adayların oylar bölünmeden desteklenmesi yolundaki çağrıyı, «CHP kuyrukçuluğu» olarak niteledi. Hiç bir ciddi ve etkili sosyalizm ajitasyonu, propagandası yapılmadan, hiç biryerde, özellikle işçi sınıfı içinde güç olmadan, öncülük yapamadan, seçimlere parti olarak katılmanın ve tüm güçbirliklerine sırt çevirmenin, yani demokrasi güçlerinin birliğinden yan çizmenin «bağımsız tavır» olduğunu sandı. TSİP ise seçimlere katılamayınca, oyları bölmeden ilerici adayların desteklenmesi tutumunu sayfalarca eleştirip, lafı döndürüp dolaştırıp sonunda tümüyle aynı kapıya çıkan bir taktik izledi.

1977 Aralık'ında yapılan yerel seçimlerde, işçi sınıfının örgütlü gücü **«Bugünkü halk düşmanı, ulus düşmanı hükümeti oluşturan partilerin, AP'nin, MHP'nin, MSP'nin adaylarına oy yok. Bunlarla karanlık pazarlıklara girenlere ilerici demokratik güçlere, halka sırt çevirenlere, halka verdiği sözü tutmayanlara böylesi CHP'li adaylara oy yok. Seçmen yurttaş! Hükümetin partilerinden olmayan faşist tırmanışa karşı çıkan, işçi sınıfının, ulusal demokratik güçlerin birliğinden yana olan, halkın güvendiği adaylara, CHP'li olsun, TİP'li olsun, TSİP'li olsun, bağımsız olsun oy ver»** çağrısını yaptı. İlkeli ve bağımsız seçim taktiğini korudu.

14 Ekim 1979 Seçimlerinde tavır

14 Ekim 1979.da Türkiye ortamını iyi değerlendirmek gerek. Bu ortam, kimilerinin sandığı gibi 1977 ile tıpatıp benzerlik göstermiyor. Öncelikle, ekonomik ve toplumsal bunalımın boyutları, bugüne kadar görülmemiş oranlara varmış, faşist terör alabildiğine tırmanış göstermiş ve faşizan bir ara rejim tezgâhları her zamankinden daha fazla ciddileşmiştir. İkincisi, yığınların, özellikle emekçi yığınların CHP'ye burjuva reformizmine bağladıkları tüm umut ve hayaller, yığınların kendi deneyleriyle her türlü ajitasyon - propagandanın yapabileceğinden çok daha etkin biçimde yıkılmaya yüz tutmuş, yığınlar yeni çözümler arar olmuşlardır.

İşçi sınıfının örgütlü gücü, bu seçimlerde de işçi sınıfının istemlerini saydıktan sonra, bu somut istemler çerçevesinde, bunları savunan **Bağımsız, TİP'li, TSİP'li CHP'li, Kürt demokrat adayların, İstanbul'da ise, bu istemleri işçi sınıfının program çerçevesinde en tutarlı savunan Bağımsız Senatör Adayı Beria Onger'in desteklenmesini»** istedi. Görüldüğü gibi, **işçi sınıfının istemlerini en tutarlı savunan ilerici adayların desteklenmesi** politikası 1973'den bu yana aynı tutarlılıkla sürdürüldü taktik değişikliğe yol açan değişen koşullardı.

Yığınların memnuniyetsizliğinin olağanüstü boyutlarda yükseldiği, çözüm aradıkları bir dönemde, yani yığınlara işçi sınıfının sesinin en kolay ve yaygın götürülebileceği bir dönemde, bu sesin en iyi duyurulması, seçim ortamının bir devrim ve sosyalizm ajitasyonu meydanına çevrilebilmesi için, işçi sınıfının tüm sola temel önerisi seçimlerde eylem birliği oldu, ama parlamentarizmin, oy sayısı hesaplarının başa geçtiği çizgilerde, bırakalım ortak adaylar göstermeyi, seçim kampanyası boyunca ortak eylem önerileri bile rağbet bulmadı, sekterlik, grupçuluk sürüp gitti.

İşçi sınıfının, kapitalist düzeni alaşağı etme savaşımında, parlamento ve parlamento seçimleri önemli olmakla birlikte, belirleyici değildir. Asolan yığınların parlamento dışı savaşımıdır. Bu nedenle de, işçi sınıfının öncü gücü, işçi sınıfının bağımsız politik savaşımını, yığınların eyleminin yükseltilmesi, devrim hedefi etrafında kararlı savaşımlarının devrim kararlılıklarının pekiştirilmesi olarak görür. Oysa sağ opotünistler için devrim ve yığınların savaşımı uzak bir gelecektir. Onlar hep savunmadadırlar. Devrim kaf dağının ardındadır.

Bu yüzden de en büyük hareketliliklerini seçim dönemlerinde kazanırlar. Yığınların savaşıma çağrılması ve sokulması, devrimin politik ordusunun eylem içinde oluşturulması diye bir sorunları olmadığından bağımsız politika sorunu da seçimlerde nereye oy atıldığına indirgenir.

14 Ekim 1979 seçimleri, bu bilinen gerçeklerin bir kez daha somutlandığı bir ortam oluşturmuştur.

4 Mart seçimleriyle işbaşına gelen SSCB yüksek Sovyeti'nin bileşimi

İki Demokrasi iki seçim

Seçimler nedeniyle işbirlikçi tekelci burjuvazinin, büyük toprak beylerinin irili-ufaklı partileri, onların sözcüleri yine demokrasiye övgüler düzüyor. Çokpartili düzenin faziletlerini sıralıyor. Seçimleri halkın özgür iradesinin dile geldiği bir platform olarak sunmaya çalışıyor. Sözümona genel oyla seçilen parlamentonun ve onun seçtiği hükümetin tüm ulus adına hareket ettiğini gücünü ondan aldığını ileri sürüyorlar. Bu arada propagandalarının sivri ucunu sosyalizme, sosyalist ülkelere yöneltiliyorlar, anti-komünizm tüccarlığı yapıyorlar. Sosyalist ülkelerde seçimlerin göstermelik olduğu, Komünist Partisi yöneticilerinin ülkeyi diledikleri gibi, keyfi biçimde yönettikleri yalanını piyasaya sürüyorlar.

İşçiler, köylüler, tüm ilerici yurtseverler gün geçtikçe gerçekleri görüyorlar. Eğriyle doğruyu birbirinden ayırdediyorlar.

Öyle gerçekler var ki, bunları burjuvazi de, onun politik ve ideolojik sözcüleri de inkâr edemiyor. Kapitalist ülkelerde, bu arada ülkemizde de, «halkın iradesini yansıtan» seçimlere katılma oranı gün be gün düşüyor. Örneğin «hür demokrasinin kalesi» ABD'de Başkanlık seçimlerine katılma oranı yüzde 52 dolaylarında Carter oyların yüzde 30'unu alarak işbaşına geldi. 70 milyon Amerikan yurttaşı oy kullanmadı. Ülkemizde de seçime katılma oranı yüzde 50-60 civarında oynuyor. Hükümetler artık genel oy bakımından da ulusun azınlığının hükümetleridir. Seçimler egemen sınıfların partileri arasında sözümona bir yarışma olarak geçiyor. İşçi sınıfının partisi seçimlere katılamıyor.

Böylesi bir ortamda seçimlere katılan partilerin adayları, aday olabilmek için onbinlerce, yüzbinlerce lira harcayan, burjuva partileri içindeki önseçim oyunlarını kıvrak bir şekilde gerçekleştiren, halkın yüzünü görmediği, nedir ne değildir tanımadığı kişiler. Halktan «demokrasi adına» istenen: Belirlenen günde sandık başına gidip oyunu atması. Böyle bir sistemde işçilerin, köylülerin, emekçilerin aday olabilmesi, seçilebilmesi olanaklı mı? Cevap parlamentoda. Tek bir işçi, köylü, emekçi yok. Hele Senato gibi, burjuvazinin «denenmiş bilgeler» meclisine seçilmek için yüksek okul mezunu olmak gerekli. Baştan kesmişler emekçilerin girişini. Bunun yanısıra seçilmemiş üyeleri doldurmuşlar içine. Ve böylece, bir yanda parasıyla seçim kazanmış öte yanda atamayla ya da ömürboyu gelip oturmuş saylavların bulunduğu bir parlamentodan emekçilerin çıkarlarını kollayan bir karar alması beklenebilir mi?

Parlamentoda çoğunluk, hükümet saylav pazarlarıyla kuruluyor. Partiler birbiri ardından açıklama yapıyorlar şu kadar saylav transfer edeceğiz hükümeti güçlendireceğiz ya da hükümeti düşüreceğiz. «Memleketin yüksek menfaatleri adına» şu partiden diğerine geçen saylavların otel odalarında neler karşılığı parti değiştirdikleri açıklanıyor. Oylarıyla o saylavı seçtirenlerin ellerinden bir şey gelmiyor. Burjuva demokrasisinin o pek övünülen güçler ayrılığı ilkesi, yani yasamanın, yürütmenin, yargının ayrılığı ilkesi komedi haline geldi. Hükümet parlamentoyu çalıştırmamakla, gensoru oylamalarında çoğunluğu sağlatmamakla büyük politik zafer kazanmış edasına bürünüyor. Yasama ile yürütmenin ayrılığı, yıl boyunca parlamentonun işletilmemesi anlamını taşır hale geldi.

Özcesi burjuva toplumunda seçimler egemen sınıfların partileri arasında bir kayıkçı dövüşü olarak geçiyor, seçimlere katılan adayların belirlenmesinde halkın hiçbir söz hakkı yok. Böylece seçilen parlamento, toplumun toplumsal yapısını yansıtmıyor. Saylav pazarlarında yapılan transferlerle kurulan hükümetler parlamentonun ve seçmenlerin denetimi dışında, devlet bürokrasisiyle birlikte egemen sınıfların buyurduğu kararları alıyor, yasaları çıkarıyor, gösterdiği işleri yürütüyor.

İşte o pek övülen «çokpartili hür demokratik düzen»in gerçek yüzü böyle.

Ya kara çalınan sosyalist toplum nasıl yönetiliyor, sosyalist sisteme üye ülkelerde demokrasi nasıl yaşama geçiriliyor, seçimler nasıl gerçekleştiriliyor?

SOSYALİST ÜLKEDE «TEK PARTİ» — «ÇOK PARTİ»

Burjuva politikacılarının ve ideologlarının ağızlarına sakız ettikleri bir konu da, sosyalist ülkelerde, özellikle Sovyetler Birliğinde «tekparti diktası»nın sürüp gittiğidir. Oysa tek partili ya da çokpartili sistem, sosyalist demokrasinin özünden kaynaklanan bir zorunluk değil, ülkelerin tarihsel koşullarının getirdiği bir biçimdir. Nitekim bugün dünya sosyalist sistemine üye ülkelerden Demokratik Alman Cumhuriyeti, Bulgaristan, Polonya ve Çekoslovakya gibi kimilerinde «çokpartili» sistem, Sovyetler Birliği de dahil diğerlerinde «tekpartili» sistem vardır. Ama çokpartili olanlar da dahil sosyalist ülkelerin hiçbirinde, sömürücü sınıfların partileri yoktur. Çünkü bu ülkelerde sömürücü sınıflar ortadan kalkmıştır. Nasıl oluyor da tek parti farklı emekçi sınıf ve katmanların çıkarlarını savunabiliyor. Toplumsal mülkiyetin biçimlerine bağlı olarak günümüz sosyalist toplumunda da işçi sınıfı ve kooperatifçi köylüler iki farklı sınıf olarak varlıklarını koruyorlarsa da, bu sınıfların ve diğer emekçi katmanların çıkarları, beklentileri, özlemleri arasında uzlaşmaz çelişkiler yoktur. Bu çelişkiler ortadan kalkınca sosyalist toplumda ulusun toplumsal ve politik birliğini ve bu temel üzerinde manevi birliğini sağlamanın maddi olanakları oluşur. Böylece tüm emekçi sınıfların çıkarları aynı ve tek parti tarafından temsil edilebilir.

Komünist partisinin yürüttüğü politika bu birliğin gerçekleştirilmesine ve böylece sınıfların aşılmasına yöneliktir.

SOSYALİST TOPLUMDA DEMOKRASİNİN HEDEFİ

Sosyalist toplumda demokrasinin ana hedefi, tüm yönetim işlevlerine en geniş yurttaş kesiminin doğrudan katılımının sağlanması, denetim görevlerinin tüm toplum ölçeğinde yaygınlaştırılmasıdır. Bu anlamda «sosyalist demokrasi», adı bir defa konmuş bir takım kuralların basit tekrarından ibaret bir şey değil, sürekli gelişen ve yetkinleşen bir sistemdir.

Gerçekten de bir kez sosyalist toplumda seçimlerde aday gösterme, seçim propagandası çalışmaları, seçim komisyonlarının kurulması ve oy sayımı hakları yalnızca partilere ait değildir; komünist partisinin ve varsa diğer partilerin yanısıra toplumsal örgütler, başta sendikalar, kadın ve gençlik örgütleri vb. de aday gösterebilir, seçim faaliyetine girişebilir. Tüm diğer partiler ve toplumsal örgütler gibi Komünist Partisinin de seçim faaliyetlerine katılması ve bu faaliyeti yönlendirmeye çalışması son derece doğaldır. Üstelik sosyalist toplumun öncü üyelerini bünyesinde toplamış olan komünist partisinin bu faaliyeti, toplumun gelişmesine uygun perspektiflerin çizilmesi, seçimlerin doğru bir platform çerçevesinde yürütülmesi için vazgeçilmez bir güvencedir. Partilerin ve toplumsal örgütlerin gösterdikleri adaylar arasındaki yarışma genel oylamadan çok önce, gerçekten demokratik bir şekilde yapılır. Adaylar konusunda fabrikalarda, kolhozlarda, yığın örgütlerinde toplantılar düzenlenir. Bu toplantılarda adaylar tartılır; içlerinden en yeteneklisi, en bilgilisi bölge adayı olarak saptanır. Tüm adaylar seçimlere tekpartili sistemde örneğin Sovyetlerde Komünist Partili ve Partisizler Bloku; çokpartili sistemlerde örneğin Bulgaristan'da yine çeşitli Partililer ve Partisizler bloku halinde tek listeyle katılırlar. Yüksek ve yerel yönetim organları seçimlerine böylesi tek listeyle katılma olanağının varlığı bile, sosyalist toplumdaki toplumsal ve politik birliğin, emekçi yığınların ve onların çeşitli örgütlerinin Komünist Partisi'yle omuz omuzalığının canlı bir göstergesidir.

SEÇİMLER NASIL YAPILIR ?

Seçim kampanyalarının tüm giderleri, tüm gezi harcamaları devlet tarafından karşılanır. Böylece seçime katılabilme ve seçilme olanağı, gelirine bağlı olmaksızın tüm yurttaşlara sağlanmış olur. 18 yaşını doldurmuş her yurttaş cinsiyet, ırk, milliyet, din, eğitim düzeyi, toplumsal kökeni, maddi durumu ne olursa olsun oy hakkına sahiptirler. Seçimler eşit, doğrudan, genel ve gizli oyla yapılır. Seçimlere katılma oranı son derece yüksektir. Örneğin Sovyetler Birliği'nde İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yapılan seçimlerin tümünde katılma oranı yüzde 99'un üzerinde olmuş ve oy kullananların yüzde 98'den fazlası Komünist Partili ve Partisizler Blokuna oy vermiştir. Böylesi bir politik hareketlilik sosyalist toplumda yaşayan insanların yüksek politik bilincinin; onların Komünist Partili ve Partisizler blokunun seçim platformuna gösterdiği desteğin bir kanıtıdır.

Seçimlerde adayların çoğunluğu sağlaması gerekir. Seçmenler, adayların kişisel yeteneklerine ve seçim programının uygulanması doğrultusunda çalışmaya hazırlık derecesine karşı son derece duyarlıdırlar. Bu anlamda seçmenlerden gerekli oy çoğunluğunu alamayan adaylar da çıkabilir. Böyle bir durum, genel olarak, bir adayın gösterilmesi sırasında partilerin veya diğer toplumsal örgütlerin yanlışlık yapması nedeniyle ortaya çıkar. Gerekli çoğunluğun sağlanamadığı bölgelerde seçimler yeni adayla yenilenir. Bu gibi olaylar, aynı zamanda seçim sisteminin demokratikliğinin de bir kanıtıdır.

Seçilen saylavlar seçmenlerine düzenli olarak hesap vermek durumundadırlar. Seçmenler yetersiz gördükleri ya da kendilerine düzenli hesap vermeyen adayları geri çağırma hakkına sahiptirler. Bu kâğıt üzerinde kalan bir hak değil, fiilen işletilen ve demokrasinin tüm toplum ölçeğinde kökleşmesini sağlayan bir haktır.

Sosyalist toplumda böylesi demokratik bir yoldan seçilen devlet erki kurumları toplumun toplumsal bileşimini yansıtırlar. Bu anlamda örneğin SSCB Yüksek Sovyetindeki saylavların yüzde 51,1'i işçi ve köylülerden oluşuyor; yüzde 32,5'i kadın ve yüzde 21,1'i 30 yaşından genç. Seçilen saylavların yüzde 72'si SBKP üyesi, geriye kalan yüzde 28'i partisiz. Çokpartili bir ülke olan Demokratik Alman Cumhuriyet'inde Halk Meclisindeki saylavların yüzde 44'ü işçi, yüzde 15'i tarım işçisi ve tarım kooperatifi üyesi, yüzde 21'i hizmetli, yüzde 20'si aydın. Halk Meclisindeki 500 sandalyenin partiler ve toplumsal örgütler arasındaki dağılımı ise şöyle: ASBP yüzde 25.4, DBD yüzde 10.4, NDPD yüzde 10.4, CDU yüzde 10,4, LDPD yüzde 10.4, Alman Özgür Sendikalar Konfederasyonu FDGB yüzde 13,6, Özgür Alman Gençliği FDJ yüzde 8, Almanya Demokratik Kadınlar Federasyonu DFD yüzde 7 ve DAC Kültür Ligası yüzde 4,4.

İşte iki demokrasi, iki seçim sistemi ülkemizde işbirlikçi tekelci burjuvazi, büyük toprak beyleri birinci biçimin varlığını sürdürebilmesi için çaba harcıyor. İşçi sınıfı, onun öncü-gücü ikincisini yaşama geçirmek için savaşıyor. İşçi sınıfı, barış, demokrasi, ve halk düşmanları dışında herkesin katıldığı özgür, demokratik bir seçim sisteminin baş savunucusudur. İşçi sınıfının öncü-gücünün programı halkımıza en demokratik en özgür seçimleri gerçekleştirme yolunu gösteriyor. Böylesi bir sistemi yaşama geçirmek için her yoldan savaşıyor, bu arada biçimsel burjuva demokrasisinden ve o çerçevede yapılan seçimlerden de yararlanıyor.

Bursa'da eylem birliğinin kalıcılığı sağlanmalıdır

Bursa Mitingi Eylem Birliği için örnek bir girişim oldu.

EMPERYALIZMİN, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin, işçi sınıfımıza, emekçi halkımıza karşı çokyönlü politik, ekonomik saldırılarının yoğunlaştığı şu günlerde ulusal demokratik güçlerin cephe ve eylem birliği sorunu tüm yakıcılığıyla kendini dayatıyor. Geçtiğimiz günlerde 20 demokratik örgüt ve sendika tarafından Bursa'da gerçekleştirilen eylem birliği ve bu çerçevede düzenlenen miting ve yürüyüş birçok bakımdan ve getirdiği derslerle örnek bir girişim oldu.

Maden-İş, 13. Bölge Temsilciliği, Oleyis, Tekstil, Beton-İş Bursa Şubeleri, Yeni Haber-İş ve Bank-Sen İl Temsilcilikleri, TÖB-DER, TÜMAS, TÜTED, TÜS-DER, İKD, DKB, İGD, Genç Öncü, İLD, SGB, Marmara Köy-Der İşçi Kültür Derneği Bursa Şubeleri ve Hürriyet Mahallesi Kültür Derneği'nin katıldığı «İşten Çıkarmaları, Faşist Terör ve Cinayetleri Protesto Mitingi» Bursa'da son günlerde yoğunlaşan faşist saldırı ve cinayetlere, toplu işten çıkarmalara demokrasi güçlerinin bir yanıtıydı. **Mitinge katılan tüm örgütlerin flamaları yürüyüş korteji - nin önünde sıralandı.** Çeşitli örgütlere üye binlerce işçi, emekçi, genç, kadın hep birarada örgüt farkı gözetmeksizin, ortak belgilerin yer aldığı pankartları taşıdılar. «MHP, ÜGD Kapatılsın, Faşist Türkeş tutuklansın,» «Faşizme Geçit Yok», «Doğuda Ulusal Baskıya Son», «Referandum Hakkımız, Söke Söke Alırız», «Sıkıyönetimsiz Toplu sözleşme», «İşçi Kıyımına Son», «Lokavt Hak Değil Suçtur» belgilerinin haykırıldığı yürüyüşe halk ilgi gösterdi. Yürüyüşten sonra yapılan mitingde Tertip Komitesi adına Maden-İş 13. Bölge Temsilcisi Özcan Pekşen, demokratik örgütler adına TÖB-DER'den Mehmet Pala konuştu. Konuşmalarda faşizme karşı gerçekleştirilen mitingin kalıcı bir güç ve eylem birliğine dönüştürülmesinin önemi vurgulandı. Konuşmalardan sonra Genç Öncü'den Vedat Yıldırım mitinge katılanlara devrim andı içirdi.

Bursa'daki «İşten Çıkarmaları, Faşist Terör ve Cinayetleri Protesto Mitingi», ulusal demokratik güçlerin eylem birliği konusunda aşamayacakları gerçek bir engel olmadığını egemen sınıfların saldırılarını göğüslemenin cephe ve eylem birliğinden, yığınsal çıkışlardan başka bir yolu olmadığını gösterdi. Türkiye işçi sınıfının öncü-gücünün yıllardan beri savaşımının köşe taşı yaptığı ulusal demokratik güçlerin cephe ve eylem birliğini tüm ülke ölçeğinde yaşama geçirmekte, bu eylem birlikleri çerçevesinde yığınsal çıkışları örgütlemekte görev elbette her şeyden önce bu politikayı gerçekten benimsemiş olanlara, onların sabırlı ve ardıcıl savaşımlarına bağlı oluyor. Eylem birliğini bir slogan olmaktan çıkarıp tüm içeriği ve gerekleriyle kavramaya, ikincil ayrılıkları, grupçulukları bir yana bırakıp, baş düşmana karşı savaşımı öne geçirebilmeye bağlı oluyor.

Öte yandan Bursa'daki eylem birliğinin önemli ve örnek bir yanı da eylem sırasında, tüm örgütlerin katıldığı bir değerlendirme yapılması oldu. Böyle bir değerlendirme açık yüreklilikle yapıldığında, eylem birliklerinin kalıcılığında önemli ve ileri bir adım olabilir.

Bursa'lı İlerici Kadınlar Eylem birliğine, güçleriyle güç kattılar

Mitinge katılan örgütler toplu halde devrim andı içerken

Erkunt işçileriyle örnek bir dayanışma

ANKARA'DA kurulu özel sektöre ait metalürji işkolundaki en büyük fabrikalardan biri olan ERKUNT"ta, aralarında üç temsilcinin de bulunduğu 10 işçinin işten çıkarılmasını protesto etmek üzere, Maden-İş üyesi işçiler direnişe geçti. Erkunt işvereni önce toplu iş sözleşmesi hükümlerini uygulamamaya yeltendi, ancak işçilerin kararlı tutumu karşısında ödemeyi reddettiği ikramiyeleri ödemek zorunda kaldı. Ne var ki ardından 10 işçinin işine son verdi

Bunun üzerine işçiler direnişe geçerek işi yavaşlattılar. İşveren fabrikaya geliş gidişler için sağladığı servis otobüslerini işletmedi ve işçilere öğle yemeği vermedi. İşçiler İstanbul yolu üzerinden topluca Ankara'ya yürüdüler. İşçilerin yemek gereksinimi ilk gün Maden-İş tarafından karşılandı. Ardından işten atılan arkadaşlarıyla dayanışma içindeki Erkunt işçilerine sınıf kardeşlerinin dayanışması geldi. İzleyen günlerde Erkunt işçilerine Yeni Haber-İş, Devrimci Toprak-İş, Petkim-İş üyesi işçiler yemek gönderdi. TÜRK-İŞ'e bağlı Yol-İş, Basın-İş Tez Büro-İş, Petrol-İş, TGS, DİSK'e bağlı Petkim-İş, BAYSEN, Yeni Haber - İş, Dev Maden - Sen, Devrimci Toprak - İş Bank-Sen, Aster-İş, Tek Ges-İş, BAĞIMSIZ Sendikalardan Enerji-İş Federasyonu, Tüm Has-İş ve Beton-İş sendikaları Erkunt'taki işçilerle dayanışma içinde olduklarını açıkladılar. Ortak açıklamada şöyle deniyor: «İşbirlikçi tekelci burjuvazi ağırlaşan bunalımın yükünü işçi sınıfının omuzlarına daha da fazla yüklemek için önümüzdeki aylarda geniş bir saldırının hazırlığı içindedir. TÜSİAD gibi, MESS gibi kuruluşları güçlendirme, sınıf sendikalarını çökertme planları yapmaktadır. Ancak Türkiye işçi sınıfı bu saldırıyı göğüslemeye, püskürtmeye kararlıdır. Sorunun yalnızca işgücünün daha uygun koşullarda satılması olmadığının, bundan da öte, tümüyle sömürünün ortadan kaldırılması olduğunun bilinci içinde olan işçi sınıfımız uzun ve yaygın sınıf savaşımlarına hazırdır. Bu savaşımda onun en güçlü silahı, örgütlülüğü, sınıf birliğidir. Erkunt işçileri bunun bilincinde sınıf kardeşlerinin dayanışmasıyla direnişini başarıyla sürdürüyor.

İstanbul'da

21 Demokratik örgüt «DGM'lere karşı direniş eylemi»nin yıldönümü nedeniyle yaptıkları ortak açıklamada yeni baskı yasalarını protesto etti. **Gemi, Makina Mühendis Odaları, TÜTED, HABER-DER, Bank-Der, Çırak-Der, Genel-Der, Enerji -Der** İstanbul Şubeleri, **Halk -Koop, Halkevleri** İstanbul İl Koordinasyon Kurulu, **KÖGEF, İKD, İGD, İLD** İstanbul **Bölge Sekreterlikleri,** TÖB-DER Beykoz, Çatalca, Şile, Silivri, Yalova şubeleri tarafından yapılan ortak açıklamada şöyle deniyor: «CHP ağırlıklı iktidar halka verdiği sözleri unutup tekellerin kârlarına kâr katan politikasıyla işçi sınıfı ve demokrasi güçlerini sindirmek istiyor, IMF'lerle, NATO'larla anlaşarak sıkıyönetimleri dayatıyor. Anayasayı değiştirmek, yeni baskı yasaları getirmek istiyor. Ancak 15-16 Haziranla, 16 Eylülleri yaratan işçi sınıfımız ve tüm demokrasi

11 Eylül'de Şili halkı ile dayanışma eylemleri yapıldı

Şili'ye EVET, Pinochet'e HAYIR

11 Eylül Şili Halkı ve Gençliğiyle Dayanışma Günü ülkemizde, 11 Eylül'de Şili halkı ile dayanışma eylemleri yapıldı. eşitli yerlerde yapılan eylemler anıldı.

Şili'deki faşist darbede büyük rol oynayan İTT çokuluslu tekelinin ülkemizdeki fabrikalarından Schaub Lorenz ME-TA işyerinde Maden-İş üyesi 300 işçi 11 Eylül günü Şili Halkıyla Dayanışma Toplantısı yaptılar.

İstanbul'un çeşitli semtlerinde işçiler, ilerici gençler ve kadınlar Şili halkıyla dayanışma eylemlerini yükselttiler. Gaziosmanpaşa, Kartal ve Şişli'de yüzlerce ilericinin katıldığı toplantılarda yapılan konuşmalarda Şili'deki faşist cunta lanetlendi. Ülkemizde faşizm özlemcilerine karşı savaşımın önemi belirtildi. Gaziosmanpaşa'da Pinochet'in ve Türkeş'in maketleri yakıldı. Binlerce bildiri dağıtıldı. Aksaray'da ve Topçular'da faşist cuntayı mahkum eden, «Şili halkıyla dayanışmayı dile getiren pankartlar asıldı.

11 Eylül'le ilgili olarak İKD Genel Sekreteri Zülal Kılıç bir açıklama yaptı. Şili deneyiminin ülkemiz işçi sınıfı ve demokrasi güçleri açısından paha biçilmez derslerle dolu olduğunu belirten Kılıç açıklamasını şöyle tamamladı «Pinochet tipi faşizm özlemcisi politikacıların da kendilerince bu deneyden yararlanarak sık sık Türkiye Şili benzetmesine başvurmaları, faşizme davetiye çıkarmaları son derece ibret vericidir. Pinochet rejimine özlem duyanların heveslerini kursaklarında bırakmanın ve yoğunlaşan ekonomik-politik bunalımdan çıkmanın yolu ulusal demokratik güçlerin cephe ve eylem birliğini örmekten geçer. «Zafer, faşizme karşı yiğitçe direnerek «Halk Birliği» cephesini yeniden kuran Şili halkının olacaktır. Zafer, emperyalizme, tekellere, faşizme karşı savaşım verirken deneylerden yararlanmasını bilen halkların olacaktır» diye bitirdi.

İGD İstanbul Bölge Sekreteri Ali Fuat Vardal da Şili Halkı ve Gençliğiyle Dayanışma Günü nedeniyle yaptığı açıklamada «Şimdi Şili halkı ve gençliği, öncüsü Komünist Partisinin etrafında yine Halk Birliği cephesiyle savaşıyor. 1 Mayıs 1979'da faşist cunta bile engel olamadı yığınsal gösterilere. Şili halkı ve gençliği savaşıyor ve inanıyor ŞİLİ ÖZGÜR OLACAK» dedi.

Schaub Lorenz işçileri Şili halkıyla dayanışma toplantısında saygı duruşunda.

Edirne İlerici Gençliği eylem alanlarında

Tüm yurt çapında antifaşist eylemler yükseliyor. İleriler, yurtseverler demokratlar, sosyalistler, «MHP-ÜGD kapatılsın, can güvenliği sağlansın, faşist Türkeş tutuklansın» yakıcı istemiyle yığın eylemlerine, yürüyüşlere çıktılar. Edirne ilerici gençliği de yığınsal katıldı bu eylemlere.

Bu savaşım doğrultusunda 30 Ağustos zafer bayramı kutlama törenleri sırasında büyük bir kalabalığın önünde «1922 KUVAYI MİLLİYE - 1979 UDC! pankartı açıldı. Pankart halk tarafından ilgiyle izlendi.

Bisan'da 60 çırak direniş yaptı

Sabahın kör karanlığından gecenin geç vakitlerine değin tüm güçlerin verimli-verimsiz işlerde tüketen, bu arada her türlü aşağılanmaya uğrayan çıraklar «meslek öğretildiği» bahanesiyle boğaz tokluğuna çalıştırılıyor. Gelecekleri, patronun iki dudağının arasında. Bu durum bir de yasalarla patron açısından güvence altına alınmış. Ne var ki gelişen işçi sınıfı hareketine bağlı olarak ve özellikle büyük fabrikalarda çıraklar da uyanıyor, haklarını aramaya başlıyor. Nitekim geçtiğimiz günlerde İzmir'de kurulu MESS'e bağlı Bisan Bisiklet fabrikasında çalışan 60 çırak ücretlerinin artırılması, iş güvenliklerinin sağlanması ve bazı sosyal haklarının verilmesi istemleriyle direnişe geçtiler. Yetişkin işçi-ağabeylerinin de işi yavaşlatma, yemek boykotu gibi eylemlerle destekledikleri çıraklar haklı savaşımlarında sonuna kadar direnmeye kararlı olduklarını belirtiyorlar.

Demokratik örgütlerden haberler

güçleri eylem birliklerini yaşama geçirerek aynı kararlılıkla faşizme geçit arayanlara ve onların bu olanakları yaratanlara karşı koyacaklardır.

Balıkesir'de

Maden-İş 1001 Nolu Lokali, TÖB-DER, Genç Öncü, İGD, İKD, TÜS-DER Balıkesir şubeleri 10 Eylül Özgürlükler, 11 Eylül Şili Halkıyla Dayanışma Günü dolayısıyla ortak bir toplantı düzenlediler ve bir açıklama yaptılar. 6 örgütün ortak açıklamasında şöyle deniyor: «Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin ülkemizde ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımını boğmak için faşist diktatörlüğe geçit aradığı bir dönemde, enternasyonalist bağlarla sıkı sıkıya örülen işçi sınıfımız '141 - 142 Kalksın Özgürlükler Alınsın, savaşımını, Şili halkıyla dayanışmadan ayırmıyor.»

Yenice'de

İGD Şubesi açıldı. Şubenin açılışı 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle düzenlenen gecede kutlandı. Açılış gecesinde bir konuşma yapan İGD Şube Başkanı Hüseyin Yıldırım ilerici gençlik hareketinin Yenice'de bundan böyle daha da örgütlü bir şekilde gelişip güçlenmesi için çaba harcayacaklarını belirtti. Geceye çeşitli sendika ve örgütlerden dayanışma mesajı geldi.

Ankara'da

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı «Brecht-Kabare» oyunu ile Nazım Hikmet'in «Memleketimden İnsan Manzaraları»na yasak koydu.

Bu çağdışı baskılara karşı 12 sanatçı örgütü, Tüm Tiyatro Sanatçıları Birliği, Türk Sinematek Derneği, Oyun Yazarları Derneği, Türkiye Yazarlar Sendikası, Yönetmenler Senaristler Derneği, Sinema Yazarları Derneği, Sinema Emekçileri Sendikası, Devlet Tiyatrosu Çalışanları, Sanatçılar Birliği, İşçi Kültür Derneği, Film Seslendirme Sanatçıları Derneği ve TRT-Der hepbirlikte seslerini yükselttiler. 12 örgütün yaptığı ortak açıklamada şöyle deniyor: «Siyasal, parasal baskının her türlüsüyle yaşam alanı alabildiğine daraltılan bağımsız tiyatro hareketinin büsbütün kurutulmasına yönelik anti-demokratik uygulamalar yağıyor ardarda. Dostlar Tiyatrosu'nun bütün bir tiyatro dönemi boyunca İstanbul ve Ankara'da devlete ait salonlarda sahnelediği «Brecht-Kabare»nin gösterileri Ankara'da gerekçesiz yasaklandı. Birlik Sahnesinin İnsan Manzaraları yasa-dışı tehditlerle karşı karşıya. Sanat emekçileri ne böylesi uygulamaları hoş görebilir, ne de ancak «kapıkullarına» yaraşan bu suskunluğu paylaşabilir.»

■ Aralarında DISK'e bağlı sendikaların da yer aldığı Ankara'da 26, İzmir'de 22 demokratik yığın ve meslek örgütü birer ortak açıklama yaparak İKD ve TÜS-DER ile diğer demokratik örgütlerin açılmasını, MHP ve ÜGD'nin kapatılmasını, göz altına alınan demokratik örgüt yöneticilerinin serbest bırakılmasını istediler.

İGD Antakya

İGD Şubesi'nin çağrısıyla toplanan 26 örgüt temsilcisi, 1979 toplu sözleşme yılı nedeniyle tekellerin dayatmalarına karşı güç ve eylem birliği yapma kararı aldılar. Birçok somut eylem kararının yanısıra, metalürji işçilerinin MESS'e karşı savaşımına her türlü desteğin sağlanması ve bu doğrultuda Antakya Kapalı Spor Salonunda bir gece düzenlenmesi kararı da benimsendi.

Söke'de

Söke TÜM-DER Şubesi açıldı. Tüm-Der Geçici Yönetim kurulu yetkilileri yaptıkları açıklamada, ana belgilerinin «Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı için ileri» olduğunu bildirdiler. Tüm memurları dernek çatısı altında örgütlenmeye çağırdılar.

Karamürsel

Karamürsel Subaşı köyünde, Köy Kalkınma Kooperatifi ve Gençlik Klübü'nün ortaklaşa düzenledikleri Elma Festivali ilgi topladı ve başarılı geçti. Festival küçük üretici köylülerin sorunlarını daha bir bilinci çıkarmalarına ve dile getirmelerine de yardımcı oldu.

Siirt'de

İlerici gençler, yaklaşık üç buçuk aydır tutuklu bulundurulan İGD ve İLD yöneticilerinin, ayrıca DDKD ve DHKD üyelerinin serbest bırakılmasını istediler.

Açıklamada, sözkonusu demokratik örgüt yönetici ve üyelerinin aylardır Sıkıyönetim tarafından gerekçesiz ve mahkemeye çıkartılmadan gözaltında bulunduruldukları bildirildi; sıkıyönetim baskıları protesto edildi.

Demokratik Alman Cumhuriyeti 30 yaşında

BARIŞIN ve antifaşizmin bir devlet politikası olarak kabul edildiği, antiemperyalist dayanışmanın birinci görev sayıldığı Demokratik Alman Cumhuriyeti (DAC) 30 yaşında. DAC halkı, İkinci Dünya Savaşının yıkıntıları arasından, gelişmiş sosyalist toplumu kurmanın sevinci ve gururu içinde.

DAC'nin 30. yılında, hangi koşullar altında kurulduğunu, savaş sonrası Alman topraklarındaki sınıf savaşımını bir kez daha hatırlamak, DAC halkına saygımızın ifadesi olacaktır.

2 NOLU KARARNAME NEYDİ?

Hitler faşizmi ağır bir yenilgiye uğradıktan sonra Almanya toprakları Fransız, Amerikan, İngiliz ve Sovyet ordularının denetimine girdi. 10 Haziran 1945'de Almanya'nın Sovyet Askeri Yönetimi altındaki bölümünde Mareşal Jukov imzalı 2 No'lu bir kararname yayınlandı. Bu kararnamede, antifaşist tüm politik partilerin derhal faaliyete geçmeleri isteniyor, sendikalar ve kitle örgütlerinin serbest olduğu bildiriliyordu. Bunun üzerine 11 Haziran 1945'de Almanya Komünist Partisi halka bir çağrı yayınladı. Faşizmin ve militarizmin tamamen yokedilebilmesi için tekellerin varlığına, büyük toprak mülklerine son verilmesini, ekonominin kilit noktalarının emekçi halkın eline geçmesini öngören çağrı, ülke çapında geniş yankı uyandırdı. 15 Haziran 1945'de Sosyal Demokrat Parti de benzer talepler içeren bir bildiri yayınladı. Böylece Sovyet askeri yönetimi bölgesinde yeni bir topluma doğru ilk adımlar atılıyordu.

17 Temmuz - 2 Ağustos tarihleri arasında Potsdam'da SSCB, ABD ve İngiltere temsilcileri biraraya geldiler. Emperyalistlerin tüm oyunlarına çeşitli komplolarına karşın, Potsdam'da SSCB'nin koyduğu ilkeler kabul edildi. Daha sonra Fransa'nın da imzaladığı Potsdam Konferansı belgelerinde demokratik bir Almanya'nın oluşturulması, Almanya'nın birliğinin sağlanması, nazizmin ve militarizmin tüm artıklarının temizlenmesi, Almanya toprakları üzerinde savaş sanayine izin verilmemesi, kararlaştırıldı.

Sovyet kontrolü altında bulunan bölgelerde bu ilkeler derhal uygulanmaya başladı. Ekonomik ve politik yaşamda Hitler faşizminin tüm artıklarını temizlemek için yeni politik organların oluşturulması, eğitim sisteminde reform, ekonominin kontrolü, toprak ve tarım reformunun uygulanması gerekiyordu.

Bütün bu görevler, Almanya Komünist partisi ve Sosyal Demokrat Parti'nin ortak eylemleri, ortak çıkışları açıklamaları, eylem birliği aracılığıyla yürütülüyordu. AKP ve SDP'nin bir ve aynı hedefler doğrultusunda yürüdükleri her yeni görev gündeme geldikçe daha da netleşiyordu. Bunun üzerine en küçük birim ve komitelerden başlamak üzere iki parti seçim yoluyla birleştiler. 21-22 Nisan 1946 'daki Kongrede de Alman Sosyalist Birlik Partisi (ASBP) kuruldu. 30 Haziran 1946'da nazi savaş makinesinin en önemli fabrikalarının bulunduğu Saksonya'da nazilerin tüm mallarına elkonulması yolunda bir referandum yapıldı. Halkın yüzde 77.7'si, ekonominin kilit noktalarının ele geçirilmesi yolunda oy kullandı. Aynı doğrultudaki referandumlar, diğer eyaletlerde de yenilendi.

Bu sıralarda ABD, İngiliz ve Fransız askeri yönetim bölgelerinde de halk, demokratik dönüşümler, yeni bir yaşam için çalışmaya başlamıştı.

ESAS DUVAR: ALMANYA'DAKİ AMERİKAN PARASI

Alman Sosyalist Birlik Partisi ve Sovyet askeri denetimi bölgesindeki diğer politik partiler, 1948'de Demokratik Blok'u oluşturdular. 1947'de kurulan «Birlik ve Adil Barış İçin Halk Kongresi» hareketi, tüm işgal bölgelerinde örgütlendi. Ancak emperyalistler, kendi denetimleri altındaki bölgede Potsdam kararlarına uymadılar; nazi savaş makinesine ve tekellere karşı bir politika izlemediler, dahası bölgelerindeki ilericilere ve antifaşistlere karşı önlemler almaya koyuldular.

1948 Haziran'ında Almanya'daki ilk duvar, esas, duvar örüldü. Ama antikomünist histerinin amaç ve anlamını çarpıttığı Berlin duvarı değil, emperyalizmin Almanya'yı böldüğünü ilan ettiği duvar dı bu. Amerika'da basılan yepyeni paralar Batı işgal bölgesine getirildi ve bol bol dolaşıma sokuldu. Böylece ikitaraf ekonomisi tamamen birbirinden ayrılıyordu.

Yetmedi, Berlin'deki sağ sosyal demokratlar, burjuva politikacıları emperyalizmden destek alarak başkenti de bölmeye karar verdiler. Batı Berlin'de bir başka yönetim kuruldu ve burası bir casusluk merkezi haline getirildi.

Yetmedi, 1949 Mayısında, Batı işgal bölgesinde burjuva partilerinin ve bugünkü Sosyal Demokrat Parti'nin girişimleriyle Federal Alman Cumhuriyeti Anayasası onaylandı. Bonn başkent olmak üzere Batı işgal bölgesinde bir Federal devlet kuruldu. Eylül ayındaki bu son girişim Almanya'yı resmen ikiye ayırıyordu. Bunun üzerine Doğu bölgesindeki kazanımların korunmasını, atılan tarihsel adımların kökleşmesini sağlamak, zorunlu bir görev haline geldi.

DAC KURULUYOR

7 Ekim 1949'da Halk Kongresi'nin yönetim organı, Geçici Halk Parlamentosu'na dönüştürüldü. Wilhelm Pieck devlet başkanlığına Otto Grotewohl da başbakanlığa getirildi. Böylece DAC kuruluyor, SAY organları, yerlerini yeni halk organlarına bırakıyordu. 15 Ekim 1949'da Sovyetler Birliği DAC'ni tanıyan ilk ülke oldu. Onu, Bulgaristan Polonya, Çekoslovakya, Macaristan, Romanya, Çin, Kore ve Arnavutluk izlediler.

DAC'nin kuruluşu, Alman tarihinin dönüm noktalarından birisidir. Thomas Münzer, Alman Jakobenleri, Marx, Engels, Bebel, Liebknecht, Luksemburg ve Thelmann'ların gelenekleri, uğrunda savaştıkları, canlarını verdikleri hedefler gerçek oluyor, ilk sosyalist Alman devleti kuruluyordu.

1949-1950 arasında DAC'nde Ulusal Cephe kuruldu. Bu cephede ASBP, Demokratik Çiftçi Partisi, Ulusal Demokratik Parti gibi partiler ile demokratik kitle örgütleri yer aldılar. 1950 Ekiminde ilk seçimler yapıldı. Ulusal Cephe seçimlere tek listeyle girdi.

1950'de ASBP yeni bir tüzük kabul etti. Leninci Parti tüzüğünün benimsenmesini, ilk beş yıllık planın hazırlıkları izledi. ASBP'nin 1952 yılındaki konferansından sonra, sosyalizm yolunda planlı ve programlı bir biçimde yolalınmaya başlandı.

DAC, 1950 yılında Ekonomik Yardımlaşma Konseyi'ne girdi. 1952 yılında bugünkü yerel yönetim sistemi kabul edildi.

SINIF SAVAŞIMI SÜRÜYOR

Atılan burlca adım, kotarılan dönüşümlerle birlikte DAC, barışçı bir dış politikayı ilke edindi ve komşularıyla, bu arada Federal Almanya ile barış içinde yanyana yaşamayı önerdi. Kuruluşundan itibaren Federal Almanya'ya 100 kadar anlaşma ve barış önerisi getirdi. Dört ülkenin garanti edeceği bu barış anlaşması, DAC'nin güvenliğini sağlayacaktı. Sovyet hükümeti 1952 yılında bu barış anlaşmasının metnini dünya kamuoyuna duyurdu. Ancak buna verilen yanıt, Federal Almanya'nın 1955 yılında NATO'ya girmesi oldu. Emperyalizmin giderek saldırganlaşması nedeniyle sosyalist ülkeler, aynı yıl Varşova Paktı'nı kurmak zorunda kaldılar.

«Soğuk savaş» yıllarında DAC, sürekli saldırılara hedef oldu. Emperyalistler Batı Berlin aracılığıyla DAC'ne karşı çeşitli komplolara giriştiler. Batı Berlin NATO'nun en önemli faaliyet merkezine dönüştürüldü. Ekonominin bir bölümünün Federal Almanya'ya dayalı olmasından, aile ilişkilerinden, çeşitli beyin yıkama yöntemlerinden, terör eylemlerinden, para spekülasyonlarından ve ekonomik ambargodan yararlanılarak kapitalizme «geri dönüş» için türlü provokasyonlar örgütlendi. Federal Almanya çeşitli ülkelere baskı yaparak DAC ile diplomatik ilişki kurmamalarını istedi. 1953 yılında emperyalizmin gizli servisleri, bir ayaklanma örgütlemeyi denediler. 1961 yılında Avrupa'da barışı ve güvenliği tehdit eden saldırılar savaş planlarına dönüştüğünde DAC nın sınırlarının kesinlikle kapatılması zorunlu oldu. 13 Ağustos 1961 tarihinde Sovyetler Birliği ve Varşova paktı ülkeleri desteğinde sınırlar kapatıldı. Böylece DAC'nde sosyalizm kuruculuğu çalışmaları güvenlik altına alınıyordu.

1970'lere gelindiğinde, DAC artık sosyalist toplumu geliştirme aşamasına varmış, halkın refah düzeyi hızla yükselmiş, yepyeni bir topluma geçişin hazırlıkları başlamıştı. 1 Ağustos 1975 tarihinde ASBP Genel Sekreteri ve devlet konseyi başkanı Erich Honecker Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı *Sonuç Belgesini* imzalarken, aynı zamanda yıllar süren zorlu, kararlı, ardıcıl, özverili bir savaşımın zaferini, DAC'de Sosyalizm kuruculuğunun dünya çapında tanındığını da ilan ediyordu.

Bugün yaşayan ve varolan sosyalizmin tüm kazanımlarını simgeleyen DAC, işte böylesine zorlu, özverili, ardıcıl savaşımlar sonucu günümüze geldi. Antikomünizmin çirkin ve bayağı «Almanya masalı»nın, perdesinin ardında işte bu gerçekler yatıyor.

1950'lerde yapılan bir afişte şöyle deniyordu:

Alman Sosyalist Birlik Partisi Demokratik yeni kuruluşun güvencesidir.

SAVAŞ YOLU Haftalık Gazete
Sahibi: **Oya BAYDAR**
Yazışleri Müdürü: **ALİ İHSAN ÖZGÜR**
Mustafa Sayım SILAR

● **YÖNETİM YERİ** : 3. Beyler Eminsoy İşhanı K. 3 No: 304 - Kemeraltı - **İZMİR** ● **BANKA HESAP NO.** Y. Kredi Bankası Çemberlitaş Şb. 1736-53 ● **ABONE KOŞULLARI:** Yıllık 400 TL., 6 Aylık 200 TL. 3 Aylık 100 TL. ● **YURT DIŞI ABONE:** F. ALMANYA 80 DM. HOLLANDA 100 GULDEN FRANSA 180 FF. ● **İLAN KOŞULLARI:** (İç Sayfalar) sütun cm. 50 TL. ● **DİZGİ:** Doğruluk Mat. Tic. Koll. Şti. ● **BASKI:** S.S. Tükel - Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No: 18 — **İZMİR** ● **SON BASKI TARİHİ** 11 Ekim 1979